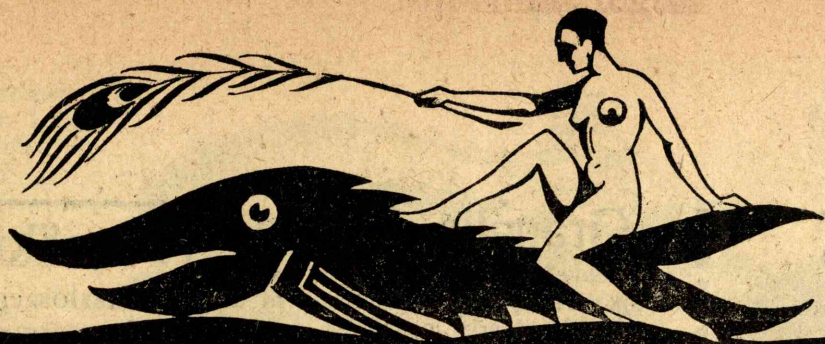

KAVIAR

KULTURĂ • EROTIKA • MŪVÉSZET • HALADÁS

A női torna lérhódítása

Fent, balra az első kép még ősapáink korából való, amikor a nők sleppes szoknyában tornáztak. Felül a második kép már valamivel „modernebb”, mert a nők a szoknya alatt hosszú nadrágot használtak. Alul a jobb oldali kép az 1900-as évek tornáit mutatja be, amikor a nők térdig érő bugyit viseltek, míg a mellette lévő baloldali kép az 1920-as esztendők vívmánya. Itt már teljesen rövid nadrágot és dreszt viseltek a nők. A középső kép a mai idők tornázó nőit mutatja be, amikor is az új idők modern és felvilágosult hölgyei rájöttek arra, hogy a modern tornában a legkisebb ruha is gátolja a test mozgását.

— Jelen képünk a berlini Koch-féle modern női tornaintézetben készült felvétel —

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr.

33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-szertárban Belváros.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-vül elintéző.

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézet
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-ceg ucca 12. a Várady plissé és gouvrré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását.

7

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felfris-sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznel
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-dert és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárá-ban Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Börbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett!

Vésnöki munkák:

Zászlószegek

Sportérmek

Egyesületi jelvények,

Rézbélyegzők

Z o m á n ctáblák (27—36)

Rézajtótabla

Legolcsóbban készülnek
Ékszerésznek külön árjegyzék

Atelier de Gravura, Timișoara I.

Piața Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok,
puderek és mindennemű kos-metikai cikkek a legna-gyobb választékban,
olcsó, versenyképes
árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:

Reismann Sándor

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagylalt és jeges kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrásí ut 12.

„PERFECT” Institut artistic de gravuri, ștambilii
și reliefe

Vésnöki, bélyegző-intézet és dombormű-nyomda

Sucursala: **Timișoara**, Str. Sf. George. Cetatea.

Fiók:

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — **960 lei**
 Fél évre — — **480 lei**
 Negyed évre — — **240 lei**
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. „ 60 c. kor.
 Ausztriában „ 10 silling
 Németországb. „ 3 márka
 Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI T

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Az elveszett pont

Eredeti kézirat. — Irta: Csöppike

Egy téli este volt. A vil-
 lanylámpák fényében csil-
 logva hulladoztak alá a sűrű
 hópelyhek. Siető alakok sur-
 rantak az uccán, ha meg is
 álltak, vagy találkoztak vala-
 kivel, egy pár szó után ha-
 mar tovább siettek.

A közeli gyár gépei elcsen-
 desedtek. A gyár kapuja fel-
 tárult, sápadt, görnyedt testű
 munkáslányok bujtak ki, meg-
 igazították és szorosabbra
 kötötték magukon a ruhát,
 majd siető léptekkel tovább
 haladtak.

Olga, a kis gyári lány, egy
 kis sötét uccába tért be. Kis
 idő múlva egy férfihang ütötte
 meg a fülét:

— Miért siet úgy kislány?

A csinos Olga saját aka-
 rata ellenére hátranézett. Egy
 intelligens férfiarcbá tekintett.
 Alig pár lépés választotta
 őket el. Olga kissé megreme-
 gett, de egy megnyugtató gon-
 dolat cikázott át rajta: hisz
 neki úgy sincs, mit féltsen.
 Nyugodt léptekkel haladt to-
 vább. Kissé kitért, hogy he-
 lyet adjon a fiatalembernek,
 aki meggyorsította lépéseit,
 hogy utólérhesse Olgát, ami

csakhamar sikerült is. Mivel
 látta, hogy Olga nem vála-
 szol, mosolyogva tette hozzá:

— Azért siet úgy, mert fél
 attól, hogy a mama össze
 fogja szidni?

Olga erre sem válaszolt,
 de meglassította lépéseit, hogy
 alkalma legyen hátramaradni.

A fiatalember észrevette,
 hogy Olga miben sántikál s
 szintén lassított. S most már
 kissé kérő hangon folytatta:

— Kisasszony, miért fél
 tőlem? Vagy talán nem akar
 hozzám szólni? Oh, ne le-
 gyen olyan kegyetlen. Nézze,
 én nem gunyból szólítottam
 meg magát. Hát miért nem
 szól?

Olga most már nem tudta,
 hogy mitevő legyen, szóljon-e
 vagy sem, s ha igen, akkor
 mit. S mig így tétovázott,
 azon vette észre, hogy a la-
 kásuk elé ért. Hirtelen az a
 gondolata támadt, hogy ne
 álljon meg a ház előtt, ha-
 nem menjen tovább. Szé-
 gyelte, hogy csinos fiatal ki-
 sérője lássa, milyen rozoga
 házában lakik. De a tekintete
 véletlenül végigszaladt gyen-
 ge, kopott ruháján és észre-

vette, hogy ezzel úgy sem
 tudná szegénységét takarni.
 Tehát megállt a kapu előtt.

— Itt laknak? — kérdezte
 a fiatalember.

Olga elpirult.

— Igen!...

— Nos lássa — folytatta
 a férfi — már itthon is van
 és még csak egy szót se
 szólt. Pedig nekem is annyi
 mondani valóm van. De ma-
 ga eltaszit és meg se hallgat.
 Csak arra kérem, hallgasson
 meg és ha aztán el is ker-
 get, ki is gunyol, azt se bá-
 nom. Azt már akkor köny-
 nyebben fogom elbirni, mint-
 ha most elüzne és nem hall-
 gatna meg.

Olga mindezeket kissé resz-
 ketve hallgatta végig, félt,
 hogy valaki meglátja őket és
 rosszat fog gondolni. De csak-
 hamar valami mosoly ült az
 ajkára s szinte bátran szó-
 lalt meg:

— Most be kell, hogy men-
 jek, mert haragudna a ma-
 mám, de holnap ünnep és
 nem dolgozok. Délután két
 óraker künn leszek a fűvész-
 kertben. Ha akkor eljöhethet...

És azzal odanyújtotta ki-
esi kezét.

— Jóéjt! — mondta.

A fiatalember nem eresztette el kezét.

— Dálnoky György vagyok, és ön?

— Az én nevem — felelte Olga egész egyszerűen. Engem Lenkefi Olgának hívnak.

Közben kislányosan elpirult, ami nagyon jól állt neki.

— Olga! Szép Olga!... Ez számomra szebb bármely névnél.

— Viszontlátásra! — mondta Olga szinte fájdalmasan, a szíve lázasan vert. Mégis besietett a kapun, mintha üznék.

Ahogy Olga betette maga után az ajtót, Dálnoky visszafordult és a kapu nyílásán benézett az udvarra. Éppen jókor tette ezt, mert fülét egy halk hang és sóhaj érintette. Már, ha elébb is figyel, hallhatta volna Olga hangos szivdobogását és már akkor némileg tisztában lehetett volna, hogy jó helyt kopogtat.

Dálnoky megfordult, hosszasan nézett maga elé s halk hangon mormogta:

— Közel vagyok a ponthoz!

*

Olgának még talán sohase volt ilyen nehéz éjszakája, amilyen ez. Nyugtalan, kéjes álmai voltak. Alig várta, hogy reggel legyen.

Délután az ígért időre ott volt a fűvész-kertben. Alig ért be a kertbe, máris találkozott a férfivel. A férfi rejtettebb helyekre vezette a lányt, mert félt, hogy valami ismerőssel találkozhat.

Az uccára érve, egy kisebb szálloda és étterem felé értek. György azt indítványozta, leplezet ravaszsággal, hogy térjenek be egy kicsit.

— Egy lánynak nem illik egyedül fiatalemberrel ide bemenni borozni, mert megszólják, — vonakodott Olga.

— Oh, dehogy nem. De, ha szégyeli ezt, úgy menjünk egy külön-szobába, ahol csak ketten leszünk és... nem zavar senki...

— Nem bánom, — felelte Olga gyanútlanul. De nem ülök sokáig, mert jobban szeretek kint lenni...

A férfi éhesen leste, hogy hogyan megy bele áldozata a csapdába.

Az első emeleten, mindössze egy emelet volt, megkapták a 7-es számú szobát. György egy liter

meleg bort rendelt a szobaasszonytól.

— De nehezét hozzon, — sugta oda neki.

Aztán elkezdte mondani Olgának az előre betanult vallomást...

— Szép Olga, szeretem! Igérje meg, hogy az enyém lesz mindig.

Es ha nem is örökre, de legalább egy órára, — tette hozzá magában. S most, mint egy elég jó színész, térdre dobta magát Olga előtt. Olga nem szólt semmit, hanem felvonta szép szemöldökeit, mint, aki valami bosszút tervel.

— Kérem, — folytatta a férfi. Könyörüljön rajtam... Szerelméért szeretemet, vagy... vagy pénzt is adok. Csak legyen az enyém...

Olga mindezeket, mint egy kővé vált szobor hallgatta végig. Formás kis teste megborzongott és felreszketett, de belátta, hogy tétlenül nem szabad sokáig állnia, ha nem akar a becstelenség árába zuhanni.

— Hozzon nekem egy fekete-kávét, fáj a fejem, — mondta panaszosan... Csengő nem volt s így Györgynek kellett menni a kávéért. Szinte rohant...

*

Olga, ahogy egyedül maradt, elakart rohanni, de a földön meglátott egy négyszögletű kis kemény papírt, amit onnan felvett. Legnagyobb meglepetésére a következőket olvasta a papírlapról:

„Emléklül Verböczi Jolánka kisasszonynak... Zandomir Ernőtől... Helyben. Bibor-ucca 19. sz.

Es amint megfordította, az ugynevezett Dálnoky György arcképét látta meg a hátapon. Hamar a keblébe csuszta. Az ajtóhoz ment és hallgatódzott. Meggyőződött, hogy a férfi még nem jön és hamar kinyitotta az ajtót. A folyosó tulsó részén is volt lejárát, Olga leroht a csiga lépcsőn, mely levezetett az udvarra. Onnan az uccára ért és rohanni kezdett.

Otthon az ágyra dobta magát és hangosan sirt. Zandomir, ez volt tehát a valódi neve.

*

Zandomir nagyot nézett, ahogy fölért a szobába. Megdöbbenve látta, hogy Olga nincs ott. Tiszta-ban volt azonnal a helyzettel, kifizetett mindent és haza ballagott férfitárgyainak csalódásával...

Szegény Olga életében most érzett először valamit, ami nem lehetett más, mint a szerelem rügyezése. Tizenkilenc évével még

nem tudta, mi az élet, a szerelem. És már az elején csalódott, mert aljas him volt az eszménye, aki el akarta rabolni a lány fiatal szerelmét és be akarta mocskolni szűz testét. Drága tandijába került, mert első boldogságával fizette meg.

Zadimir is belátta, hogy nem olyan könnyű pontot tenni a mondat után, mert a mondatot először le kell írni...

Rémes...

Kohn és Grün egy kupéban utaznak, de nem ismerik egymást. Amint a harmadik vagy negyedik állomáshoz érnek, Kohn kinéz, megrázza a fejét és így szól:

— Rémes.

A következő állomásnál megint kinéz, megint megrázza a fejét és így szól:

— Rémes.

Mikor ez a következő állomásnál megismétlődik, rászól Grün:

— Ugyan kérem, mit rémesezik itt maga?

— Nevetni fog, — mondja Kohn — egy rossz vonatba szálltam.

Ez a hely a MIA Krém számára van fenntartva,

amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

ELADÓ

egy Schmidt Premier, régebbi típusu, használt, de kifogástalan állapotban lévő, masszív, erős szerkezetű

IRÓGÉP

Cim a kiadóhivatalban.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

BABÁCSKA, RITTA ÉS GLORY

— Eredeti kézirat. Írta: KONDOR BALÁZS —

I.

Fent, az alpesek hótakarja mezőin, hol csak a kíváncsi alpinisták hócipói hagynak nyomokat a szűzfehér havon, egy kis fonsikon, a nagy gleccserek tövében, modern stílusban épült villa állott. Az istenhátmögötti épületben gróf Sibarrys Szeverin lakott feleségével, négy gyermekével és szolgaszemélyzetével. Felesége Myrjam, valódi asszonyi eszménykép volt, rózsás, kíváncsú, szép arca körül csillogó, szőke hajfürtökkel s mélylő, kristálytisza, kék szemekkel.

Három leányuk volt és egy fiuk, a három kislány unokatestvére.

A fiu, Kery, szép, keményvonású, barna, erős gyermek volt.

A három leánykát Babácskának, Rittának és Glorynak hívták.

A legkisebb volt Babácska. Ő sohasem hagyta el a palotát és mindig kedves, finom, törekeny teremtés volt, valóságos csoda, hogy életbe maradt. Filigrán alkotású, csöpp volta miatt keresztelték el Babácskának. Fius testén a keblek csak két vérpíros bimbó alakjában voltak feltüntetve. Semmi nőies dudorodás nem volt a helyükön, a fiutól csupán nemi szerve által különbözött.

Kery és Babácska egy bölcsőben aludtak csecsemő korukban. De meg is szerették egymást úgy, hogy az egyik kiabált, ha a másikat elvették mellőle s egymást átölelve szenderegtek.

Babácska piciny korától kezdve senkinek sem okozott egy rossz percet sem, s azért az egész szolgaszemélyzet csaknem imádta és ha valami hibát követtek el, mindig Babácskát kérték, hogy bocsánatot esközöljön ki számukra.

Ritta arca feltűnően csinos volt, ugynevezett pikantéria rejtett egész lényében. Teste karcsú és hajlékony volt, mint egy fiatal pálma, bőre halványrózsás, sima és átlátszó volt, nagy, fekete szemei pedig úgy lobogtak, mint a fáklyák tüze.

A legnagyobb lány, Glory, egy göndör, barnafürtű, nyulánk, fejlett, idomú, szép teremtés volt, mint egy feslő rózsabimbó, két keble kőkeményen pattant ki felsőtestéből, combjai erősek és kerekéek voltak, hogy öröm volt figyelni a mozgásukat a szoknya alatt.

Mind a három lány szerette Keryt, ha mindjárt különböző módon is, amint azt jellemük és vérmérsékletük magával hozta.

Babácska majdnem bálványozta fiutestvérét. Csak Keryért élt és nem vágyódott más boldogság után, mint őt birni. Ugy követte nesztelenül, mint az árnyék.

Ritta vonzalma sem volt kisebb, ha nem is mutatta úgy. A fiatal leányka ritkán játszott velük együtt s többnyire csak távolról nézte őket. S ez teljesen boldogította, csak akkor szomorodott el, ha bátyjától elválasztották.

Glory ellentétben másik két nővérének, akik fiutestvéruknek meghódoltak, mindig arra törekedett, hogy leigazza, de emellett áldozatkésznek mutatkozott vele szemben, amikor csak tehetett.

II.

Egy napon Kery, hogy bátorságát megmutassa, elhatározta, hogy egy sólyomfészket szed le a magas szikláról. Veszedelmes vállalkozás volt, mert a fészket a hegyipatakra kihajló magas szikla tetején rakta a madár és tizet lehetett egy ellen tenni, hogy a vállalkozásnál Kery a nyakát fogja szegni. Babácska és Ritta ezen kijelentést néma ijedelemmel hallgatták, míg Glóry okos és heves érveléssel iparkodott Keryt meggyőzni vállalkozása esztelenségéről, de hiába...

Babácska a fűre roskadt és arcát kezeibe temetve, sirva fakadt. Világoskék trikóruhája felhajlott kis ülepén, hogy meglátszói a habfehér bugyi. A fiut ez a bájos, drága kis teremtés sem tudta visszatartani. Ritta halvány, eltorzult arcocskával és tágranyilt nagy szemekkel a szikla lábához állott, míg Glory teljes erejével a palotába rohant és nem sokára segítséggel tért vissza. De szerencsére Kerrinek nem volt szüksége rá... összetépve és kifáradva, de dadalmanasan mászott le a szikláról.

Babácska elájult. Midőn Rittát kérdezték, miért állott a szikla lábához, azt felelte:

— Vártam...

— Mire?

— Míg Kery visszatér, vagy lezuhan.

— S mit tettél volna, ha összetöri magát?

— Utána ugrottam volna! — volt a rövid de határozott felelet.

Kery Sybbaris mozgékony és sokoldalú jelleménél fogva a három különböző természeti leányka előtt mindig rokonszenves volt s a körülményekhez képest majd az egyiket, majd a másikat tüntette ki. Ha rosszkedve volt és haragos, Babácskához menekült, akinek szelid lényé enyhítőleg hatott rá, aki vigasztalta, vele sirt és aki mindig igazat adott neki. Ha álmodozó kedvben volt, Rittához húzódott és a sűrű sziklák között a mohán ülve halgatták a hólavínak zugását. De legtöbbször mégis Glory társaságában volt. Izlésük egyformasága akaratlanul is egymáshoz vonzotta őket.

Egy nap azt kezdték Kerytől, hogy ki lesz a felesége?

— A három unokahugocskám, — felelt Kery a legkisebb habozás nélkül. — Mind a hármat elveszem.

— Jó izlése van a kis huncutnak. — kiáltotta apja, a gróf s maga a grófné sem birta mosolyát elfojtani.

Igy teit el egy év, amikor Kerynél elérkezett a kritikus idő az ifju és a férfikor között.

A természet felébredt testében, valami láthatatlan kísértő érthetetlenül édes szavakat susogott az ifju fülébe. Sovárgás, vágyódás zsi bongott ereiben valami titokzatos ismeretlen után s a hevesen felpezsdülő vére ingerültté tette, anélkül, hogy maga is tudná miért? Gyakran tanácstalannul állt, mert maga sem tudta, mit akar. Sovárgott valami után anélkül, hogy tudta volna mi után?

Ez az emberi természet tavaszának kéjes ébredése, mely örökön mindig visszatér, akár a felkelő nap, vagy mint maga a szerelem. Égtek, lobogtak benne a tüzek, melyeknek peremén az Ember: a Nő és Férfi utja vezet el. Kery is elindult a perzelő hőben, a tüzek peremén...

III.

Csak ketten voltak a szobában, Kery és legidősebb testvére, Glóri. A végletekig szerették egymást. Ez már talán nem is szeretet volt.

A kandallóban vigan pattogott a tűz s ők ott heverésztek egy medvebőrön a tűz előtt, mely mélyvörösbe mártotta mindkettőjüket. Egymáshoz simulva, egymás derekát átkarolva nézték a tűz sziporkázását. Csak az volt a különbség, hogy az egyik lány volt, a másik fiu, ami pedig veszedelmes tényező...

Kery keze Glory kis kebelhalmaira tapadt, amitől a lánykán ideges

remegés szaladt át egész testén...

— Glory, mily forró a tested!

— A tied is Kery...

Ahogy így feküdtek, Glory kivágott kis ruhácskája látni engedte kis melleit. A fiu mohó pillantással nézte. Majd a leány lábaira tévedt a szeme, a szoknya fel volt húzódva s a fehér kis bugyi merészen előcsillant a vérvörös fényben...

— Milyen szépek a lábaid Glory és milyen szép a melled, úgy szeretnék, úgy vágylak egyszer látni Glory, ruha nélkül, úgy, úgy, semmi nélkül...

— De Kery, hogy kívánhatsz ilyen, hiszen ez nem illik!

Arca vérpiros lett, de a fiu folytatta:

— Nem illik, Glory? De hisz te az én testvérem vagy, nekem szabad téged látni meztelenül, Glory. Ha szeretsz engem, Glory, akkor megteszed.

A leány még egy keveset ellenkezni próbált, de a fiu forró szavai végre is győztek. Lassan kigombolta mellén a ruháját. Előbukkantak a hófehér rózsabimbóju, két kis mellhallmok, mint két kis kemény vadalma. Itt Glory egy kis szünetet tartott, keze megállt.

Kery csillogó szemekkel nézte hugát. Simogatni kezdte a kis mellkast, le a selymes bőrrel fedett bordáig. Lebukott Glory lábaihoz és csókolni kezdte a térdeit, szája szomjasan szűrőslődött a szoknya alá, fel a kis fehér combokon. Erős forróság lepte el őket és egymást átkarolva összeforrt az ajkuk...

Ebben a percben valahol a harmadik szobában felhallatszott Babácska hangja és egyre közeledett...

— Kery! Kery!

Ijedten rebbentek szét, Glory sietve gombolta be mellén ruhácskáját és távolabb húzódtak egymástól.

Babácska belépett és tréfásan fenyegetődzött ujjacskáival:

— Megint egymás mellett vagytok?

Sietve három felé rebbent a három gyermek...

IV.

Kery aludni tért az emeleten levő szobájába. Egy kis villanykörte égett csak az éjjeli asztalkán. Kery Sybarrys a fülére igazította a rádió hallgató kagylóit és valamelyik párisi bárműsorba kapcsolta be. A jazzband hangjai vérforralóan hömpölyögtek Párisnak valamelyik modern tivornyafészkéből az Alpések hófedte ormáig, hogy még a szűz hólepel is átszűrjék a bűnös zenével...

Kery nem tudott elaludni, nyugtalanul, forró, feszülő formákkal forgóldott fekhelyén, majd felkelt. Meggyőződött, hogy a korridoron csendes, néma minden. Nesztelenül végigsietett rajta. Lépteik halkan kongtak a kihalt házban, csak néha, mikor egy becsukott ajtó előtt ment el, csapott ki feléje az alvók lélegzése és elszorult szívvel állott meg Ritta szobája előtt. Aztán óvatosan bement az ajtón, nesztelenül közeledett Ritta ágya felé. Nesztelenül megkerülte a székeket, az asztalt... Remegve nyult a villanykapcsolóhoz. Felcsavarta. Egy pillanatig káprázott a szeme. De aztán tisztán látott mindent...

Megtorpant Ritta ágya előtt. Ritta rózsás teste majdnem fedetlen volt egészen, vállpántja lecsuszott melléről, hogy két kis kebelhalmának szabályos emelkedése szabadon látható volt, lent pedig az inge egészen a kerek kis hasáig volt felhúzódva. Kerynek erre a látványra elfult a lélegzete, fiatal szemei éhesen meredtek a látnivalókra és kezével görcsösen az ágy támlájába kapaszkodott. Nézte az előtte fekvő tiszta leánytestet. Aggát elfutotta a vér, minél hosszabban nézte a kitakart, alvó leányt, aki mit sem sejtett a mellette dúló néma harcról. Kery lehajolt az alvó Rittához és... reszkető kézzel, de boldogító, földöntúli jóérzéssel... letakarta a kislányt. Ritta egy kissé megrezzent, de aztán a falnak fordult és nyugodtan tovább aludt.

Barnafürtű fejécskéje mélyen belestüppedt a párnákba. Kery egy áhítatos csókot lehelt Ritta aranyos fejécskéjére és nesztelenül, halkan visszalopódzott szobájába...

V.

De a válás szomorú órája már közeledett. A három fiatal leánykának el kellett hagyniuk az alpesi palotát, hogy befejezzék nevelésüket. Az elválás könnyfacsaró volt. A négy gyermek ijedt, sápadt arccal nézett egymásra. Mi lesz most velük, ha már nem lehetnek együtt? Más férfiak fogják ölelni Rittát, csókolni Gloryt és Babácskát, gondolta Kery. Legalább a Babácskát, az ő Babácskáját hagyták volna itt. Nem, nem, ők nem hagyják el egymást, azt nem lehet!

Glory volt a leghatározottabb. Jól lehet szemei megnedvesedtek, de könnyeit visszaszorította. Forró csóokban tapadt össze ajka Keryével...

Mikor Ritta távozott, csaknem kétségbeesett. Erővel kellett elvinni a fiutól.

Babácska még egy hétig maradt. A fiu egész nap vele volt és vigasztalta. Az utolsó előtti napon így szólt a kislányhoz.

— Babácska! Igért meg, hogy megmutatod magad meztelenül! Babácska, tedd meg, Ugyis bucsuzunk holnap. Ez legyen az emlék!

És Babácska zokogva és dacolva minden buta szeméremérzettel, lefejté magáról ruháit. Ott állt nagyszerű, fűs meztelenségben. Kery éhesen, vágyódva és egyben ábrándosan, szomorúan nézte, de végül már csak éhesen és vágyódva! Nézte, majd magához szorította Babácskát, simogatta a karcsu meztelenségeit és megcsókolta a szemén, az ajkán, a nyakán, a keblén. Azután rárogytak a szőnyegre. Babácska vadul vergődött a fiu karjai között. Rózsaszín köd borult az agyukra és Kery ráfeszült Babácska rózsás kis testére, aki egy fájdalmas sikollyal megreszketett...

VI.

Fájdalmas könnyeket ontott Babácska a bucsúnál. Beszélhettek neki akármit, ő mindenre csak szívfacsaró sóhajokkal felelt. A fiu mellett növekedett s minden vonzalmával Keryhez györekedett. Nem lehetett a fiu karjaiból kitépni és zokogva kérdezte:

— Miért nem hagytok Kery mellett? Én szeretem őt s mindig vele akarok maradni.

Senki sem sejtette, hogy Babácska már nem ártatlan...

Magát Keryt is nagyon elszomorította a kis hugától való elválás. Bárhová nézett, mindenütt Glory szőke, mosolygós arca nézett vissza. Egyre hallotta Ritta csengő hangját. Érezte karjaiban Babácskát, amint utolsóelőtti napon odasimult hozzá és ő lázas, izgatott kezekkel tépte magához a ruhából kicsillanó fehér testét. A tüzek égtek, lobogtak és másfelé kerestek kiutat.

Szállodai tisztaság

— Micsoda penzió ez? Bolha az abroszon?

— Ja, ha uraságod délben kelföl, hogyan szellőztessük ki a lepedőt, mielőtt fölterítjük az asztalra?

Jó reklám.

Rendőr: Hé kocsis, lassabban hajtson.

Fiakkeros: Ugyan vigyen be őrmester ur, hadd menjen hire, hogy egy konfliktuskocsist gyorshajlásért büntettek meg.

A PIKKOLÓ SZERELME

— Eredeti kézirat. Írta: Vágó Géza —

A pincérek hátul álltak, a cigányok nagy, kerek asztala mellett és álmosan várták a fél tizenegyet. A hosszú teremben alig ült négy-öt ember a kis asztaloknál. A cigány se játszott még, sőt csak nem is hangolt itt csak színház után kezdődött az élet, törzsvendég nélkül, néma pincérekkel, zenével. Kis szeparékban, ahová az ember nem igen megy a feleségével. Valami olyan Párist utánzó modor uralkodik ezeken a helyeken; az asztalokon gyertyák vannak, kis piros ernyővel.

Színház után egyszerre hangos lesz a terem, a cigány is ráhuzta. Valami divatos charlesztont játszott, tele lett zajjal, muzsikával a levegő, a bordó tapéták mintha izzóbb, mély vörössel világoltak volna, mint a női ajkak párázaskor. Teljesen felébredt a csarnok azzal a lázas, esteli nászbredéssel, amely csupa láрма, csupa idegesség, beteges forróság, mint a umpok esti felkelése.

A hetedik asztalnál valami nagy ur ült a szeretőjével. Ez az asztal a hosszuhaju pikkoló asztalai közé tartozott, s éppen ezért a nagy ur a kis hosszuhajuvál hozatta a nehéz francia vörös bort.

A csinos, érzéki, felerelő leány, az típusa volt a szeretőnek. Se asszony, se feleség, se anya, nem is leány, sőt kifejezetten nem kokott. Tisztára az, amit szeretőnek neveznek, vagyis: metressz. Sötétvörös ruhába simuló magas, telt alak, amely végzetesen gyönyörű lehetett meztelenül, minden nélkül. Meglátott rajta, hogy grófokkal szokott foglalkozni, eggyel-eggyel igen hosszú ideig is.

Forrón a pikkolóra nézett s odahajolt a szőke selyemszakállu urhoz:

— Milyen hosszú haja van. Olyan, mint egy kis művész!

Rá sem nézett a fiura. A korrektség csak úgy áradt belőle.

A pikkoló hozta a bort. A vörösruhás hölgy édesen rámosolygott, az ur meg se moccant. A hölgy nagyon élvezhette azt, hogy ez a gazdag, szépszakállu, rózsaszinbőrű arisztokrata most majd megpukkadt a haragtól. A nő mosolygott, harapdálta szép piros ajkát s egyre úgy tett, mintha előtolakodó apró ezüstös nevetéseket fojtana vissza. Roppantul a hatalmában érezhette

a szőke urat, mert bosszantására még a pikkolót is felhasználta.

A pikkoló észrevette a hölgy különös érdeklődését. Végigsimitotta hullámos fekete haját s a tizenhat éves fiuk elbizakodottságával állt meg hátul a tükör előtt, nyakkendő igazítás örvé alatt. Tetszett neki a romantika: viszony egy ilyen nagyuri dámával, amint azt az erotikus regényekben olvasgatta. Jean és a pikáns grófné, John és a meztelen lady, a kocsis és a buja hercegaszszony, pikkoló és egy szép nyulánk valakinek, akinek a szeméből minden árnyalatot ki tud irtani a fizetett ölelés, csak azt nem, hogy „szerelemből is” az ilyennek, ha férfiháreme volna, telve izmos, meztelen himmel, megcsálná valamennyit eggyel, csupán a „szerelemből, egészen ingyen!” ösztöne folytán.

A hosszuhaju pikkoló a tükörrel szemközti helyezkedett el, úgy, hogy a vörösruhás hölgyet egészen jól láthatta. Amikor nem kellett italt rohannia, szemügyre vette minden érzéki mozdulatát. Nézte a karja hajlodózó, kerek gesztusait, a combja vonaglását a kemény széken és amint testén rejtett vonalakat, puha hullámokat kellett életre egy egy mozdutata. Majd formás kis lábát nézte s azt a titkos asszonyi megmozdulást érezte, amellyel egyik combját a másikra tette.

Mindez fejébe kergette a vért a pikkolónak. Alig látott szemeitől, amint egy kopogtatástól felriadva parancsért ugrott valahová. De az uton a konyháig még mindig a combot látta, s azt a lassan, meztelenül feldomboruló, lágy és mégis rugalmas hullámot, amely a válltól ereszkedett le a mellig, mialatt a pohár után nyult a szép asszony.

Máris a tükörrel szemben állt a pikkoló! Halmozta a kéjelgő gondolatokat, mindegyre izgatottabb lett. Mindenünnen égette a lát ezt a tizenhat éves fiu testet. A buja cigányzene, az erotikus hőség, az érzéki fény, a mélyvörös tapéta csak úgy ontotta magából az izgalmakat.

Valósággal megrázkódott, amikor egyszerre csak azt vette észre, hogy a szép hölgy meglátta a tükörből és ismét kétértelműen rámosolygott. Ez a görbe mosoly forralni kezdte benne a vért. Már szinte karja közt érezte ezt a sok szép, lágy, forró formát,

amely öntudatos gyöngédséggel simul a meztelen férfiizmokhoz, s ekkor tele volt a vére azzal, ami csak egy tizenhat éves kamaszfiut heviteni tud.

A rózsaszinbőrű, selyemszakállas férfi feszesen ült a helyén. Nem tetszett neki, hogy a szeretője ilyen illetlen és nem előkelő módon kacérkodik vele. Azt nem bánta, hogy a pikkolóról van szó, mert tudta, hogy a dolog ugyse komoly. De a mód bántotta.

A leány pedig most egyre kacérbabb lett.

— Kedvem volna — mondta — azt a kis művészt szájoncsókolni.

— Tessék — mondta a szép ur.

— Ha magának annyi haja volna...

Erre már nem is szólt.

Aztán a leány összehuzta a szemét és erőssége tudatában büszkén, nagyon halkán mondta:

— Lássá, ha én most akarnám, ez a fiu úgy jönne utánam, mint valami kis kutya. Örültté tudnám tenni. Lihegve, sirva könyörögné.

Hozzátette:

— Szegény Pubi.

Aztán a barátjára nézett, s kissé megszeppent. Hopp, egy kicsit túlfeszítette a dolgot — gondolta. Az öreg meglakolt, most következik a békülés. Félrehajtott fővel, kacéran, nem is suttogva, hanem mint hízog macska, dorombolva szólt:

— Édes. Kérjen bocsánatot.

Ekkor történt az, hogy a pikkoló, aki vad érdeklődéssel nézte a leány jétékát, immár a negyedik pohár koccintását sem vette észre.

— Fizetek, — szólt valahol egy türelmetlen ember.

A főpincér borzasztó dühös volt. Alig ugrott be a pikkoló a konyhába, megkapta a hajánál fogva.

— Csirkefogó!

Pofonverte. Egyszer jobbról, aztán balról. A pikkolónak a szemére omlott sűrű fekete haja és az arca sötétpiros lett. Keményen tekintett a főpincér szemébe.

— Még bámulsz?

Megint ütötte. Ugy, ahogy csak pincérek tudnak ütni a kuliszák mögött, frakkban, de durván, dühből, talán csak azért, mert fiatal korukban ők is kaptak.

— Majd megmutatom és neked, te hosszuhaju majom!

A tűzilegény röhögni kezdett. A

pikkolónak folyt a szeméből a könny és rángatózott az ajka. A főpincér ordított:

— Vidd ki! Azonnal!

A szakácsné megszólalt:

— Hiszen sir! Nem látja? Így nem mehet ki.

Mondta és meggyőződéssel nézett körül. Na ja!

Ment szegény. Ugy, ahogy volt, fölpofozva, négy csikkal az arcán, borzosan, vörösre dagadt szemmel. Utána ment a magas, kövér főpincér, frakkban, kissé kipirulva s reszkető ujjal igazította meg a nyakendőjét.

Senki se nézett a pikkolóra, de az ő tüzelő arca valósággal égett. Azt hitte, mindenki ránéz és tudja,

hogyan megverték. Már nem is mert a szép hölgy felé menni. Ennek is vége, ugyan mit is kezdene egy olyan nagyon szép asszony egy felpofozott pikkolóval? De azért titkon — a tükörből — feléje nézett.

Bizalmasan egymásba simulva ment ki a lady meg a szőkeszakállas. Az asztalon egy fél zsemle volt. Annak a felét ő ette meg. Látszott rajta apró fogának a nyoma. Mellette egy huszleies feküdt.

Álmos duruzsolás rajzott az asztalok körül. A cigány hirtelen megállt.

A pikkoló nagyot sóhajtott, szagatottan, halkán szepegett, mint nagy sirás után végre elhallgató gyerekek szokták. Aztán leverte a morzsákat és zsebredugta a huszleiest.

szorította. A lány ijedten védekezett, de ő már magán érezte gömbölyű kis mellét, testéhez feszülni ruganyos testét, combjai köré fonódni az ő combjait és vadul belemarkolt a csipőjébe, a farába, szája pedig csókolt, csókolt.

Ez fölelevenedett benne most mind egy pillanat alatt és vad düh öntötte el. Gunyosan, élesen, kiméletlenül vágta oda a vonagló asszonynak:

— Hát annyira szereti, hogy így fáj...?

Az asszony büszkén vetette föl a fejét.

— Én?

Annyi megvetés, oly nagy csodálkozás, valami annyira hihetetlennek tetsző volt ebben az egyetlen szóban, hogy a férfi megrendült tőle és benesejében láthatatlan remegések indultak meg.

— Nem... sohasem szerettem... de bánt... mint asszonyt és mint feleséget... de szeretni...

Az asszony tekintete odatévedt a férfiára. Abban simogatta — s az asszony túrta. Behunyt szemekkel, pihegő, fölka-vart indulatokkal s csak később tért észre:

— De Béla...

A férfi fölujjongott.

— Nem... nem engedem el, többé soha... Klára...

— De Béla... engedj...

„Engedj... a régi „te”... a férfi egyszerre fiatal lett, olyan nagyon fiatal, mint: akkor... igen, mint akkor... hogy is volt csak?

Odalépett az asszonyhoz, magához préselte, testét görcsös, vonagló félívben teste alá gyűrte, hogy minél jobban érezze az asszonyt, combjával remegve, erőszakosan keresett beutat az asszony combjai közé és ajkát belefúrta az illatos pongyola nyílásába, a csipkék közt szunnyadó, sejtelmesen domborodó, márványfehér női test felé.

— De Béla... de Béla... az uram hazajöhet...

A férfi szorítása erősebb lett, az asszony biborvörös ajkakkal csuklott hátra a pamlagra, szemeiben könnyes kéj csillogott. A férfi a hajába suttogott, ziláltan, szakadozottan.

— Emlékszel? Ezelőtt husz évvel, akkor azt mondtad... vigyázz Béla... hazajöhet apa és... és...

Az asszonyról leomlott a pongyola, belőle kibontakozott gyönyörű teste, odaadólag simult a férfihez.

— És... és...?

A férfi csókkal zárta le remegő ajkait:

— És nem jött haza...

ELŐZSÖR ÉS MÁSODSZOR

— Eredeti kézirat. Irta: Ria Carra —

Dr. Várady, amikor az óra elfűtötte az ötöt, még egyszer kinézett a váróterembe, azután csengetett inasának és lassan öltözni kezdett. Már magára is vette a bundáját s éppen keztyűit huzta, amikor az előszoba ajtaján hevesen csengettek s az oda-szaladó inas nemsokára visszatért egy kis levélkével.

— A Szántóné nagyságos asszony kéri a doktor urat...

Dr. Várady bólintott. Mégegyszer megnézte magát a tükörben és elindult. Negyven év felé közeledő vén agglegény volt már, de még mindig férfi, igazi férfi, legfeljebb az agglegények pár megszokott, félszeg tulajdonosával felruházva.

Amint most ment az uccákon, ugyanazt az izgatottságot érezte, mint mindig, husz év óta, ha Szántóékhoz, illetve Szántónéhoz ment. És eszébe jutottak azok a régi szép napok, az egyetem, s végül a hir: Klára férjhez megy.

Talán nem is öntudatosan, de valahogy mégis azért nem házasodott meg, mert ma is szerelmes abba a gyönyörű asszonyba.

Hirtelen meggyorsította lépteit.

Talán éppen ő beteg és sürgös sütsége van rá.

Amikor becsengetett, szinte ijedten kérdezte meg a szobalánytól:

— Ki beteg?

Az csodálkozva nézett rá.

— Senki... a nagyságos ur nincs itt, a gyerekek sétálón vannak, de a

nagyságos asszony várja a szalónban.

Pár perc múlva egymással szembe álltak.

— Jó, hogy jött, rettenetes...

— De mi az, mi baj?

Az asszony nagyon izgatottnak látszott, áttetsző házi pongyolája alatt meg-megpihegte, föl-föl vonaglottak érett, asszonyos keblei, kidomborítva, meggömbölyítve a fölöttük lágyan elomló csipkés inget.

— De nagyságos asszony, mi az...

Az asszony levetette magát az egyik fotellbe.

— Képzeld... az uram... megcsal...

— és félig sirva, félig akadozottan elmesélte, hogy mit és hogy mident tud, azután egészen elfojtotta a zokogás, formás teste, gyönyörű hófehér vállai, melyek egészen kibuktak a pongyolából és szinte beléva-kitottak a férfi szemeibe, remegve meg-megcsuklottak.

A férfi csak nézte, nézte és hirtelen fölelevenedett benne a régi emlék.

Igen egy téli délután volt. Diák korában. Akkor is így ültek együtt, egyedül a zongora mellett. Ő valamit mesélt és a lány, akkor még gyönyörű tizenhat éves lány, hallgatta. És beszélgetésben észrevett a lány szemeiben valami különös csillogást és átszaladt rajta egy pillanat alatt a tudat: egy lány szerelmes belém.

Hirtelen elhallgatott, a lány elpi-
rult, ő melléje lépett és magához

Lesz maga juszt is az enyém!

Eredeti kézirat. — Irta: Brandstädter Károly

Erika!

Soha szebb leány nem járt a földet, mint Erika, vágytól nedves szemével, hajával, mely lengett, lobogott mint egy ragyogó zászló, árulkodó combjairól fellibbenő szoknyával és duzzadó keblével, mely kéjesen kínálkozott oda lángoló tekintetemnek.

Ő volt életem átka, de egyetlen boldogsága is. A boldogság igen rövid volt, az átok igen hosszú. Kis lángocska és égig nyúló füst.

Erikát szerettem először életemben. Előtte ugyan már mondtam másnak is, hogy szeretem; de akkor hazudtam.

Ki ne ismerné az első szerelmet? E váratlan kedves vendéget, ki véletlenül betoppan és egy kizsákmányolt tündérvilágnak minden csókcsillagát és csókvirágát hinti el körülöttünk.

Igy jártam, midőn megláttam először Erikát, ezt a szép, barna leányt, villogó szemeivel. Tizenöt vagy tizenhatasztendős volt, bőre fehér. Dagadó melle mint két kerek, zamatos, fiatal gyümölcs, homlokát biborszallag fogta körül és hosszú pillái ördögösen táncoltak fel-alá, mintha élesíteni akarták volna szeme tüzét, melyben a vágy lángja lobogott. Ragyogóan hideg volt mégis, mint egy téli csillag.

Emlékszem, jó főbelövési éjszakák voltak azok, amikor ablaka alatt járkáltam. Ezek a nagyon csillagos éjszakák csábítják a halálba az embereket. Ilyen éjszakát kívántam, amikor föbe fogom magamat lőni Erikaért.

Azon töprengtem, vajjon a szerelem, mely bennem lángol, az öl-e meg engem, vagy az tartja még bennem a lelket? Ahogy most felnéztem, az égen nagyon sok csillag volt, sokkal több, sem hogy az ember józanul és közőmbösen nézhette volna.

Én mindig megrészegedem, ha sokáig bámulok a csillagokba. A fehér ruganyos testére gondoltam, ahogy álmában elnyulik az ágyban és úgy éreztem, hogy a tűz elsorvaszt, felemészt, megöl.

Egyszer, nappal, az uccán, végigsiklott rajtam a tekintete, anélkül, hogy meglátott volna, rajtam, szegény, kopott poétán. Hogy ka-

cagott azokkal a jólöltözött üres-fejű kölykökkel! Ha rá gondolok, dühbe jövök! Kik azok hozzám képest? Csak egyszer nézett volna rám. De nem. Az a legirtózatosabb, mikor az embert nem vesznek észre kopott ruhában a vérző szívével.

Erika nem ismert engem, sohasem látott, én pedig szenvedtem, rajongtam érte. Hosszu éjszakákon keresztül az álmom volt.

Fel szerettem volna sorra pofozni udvarlóit, hogy egymás után potyogjanak ki a góthai almanachból. Szerettem volna letérdelni a lány előtt, átfogni a combjait és sokáig belecsókolni a kemény izmokba. A keblét csupán, a ruhán keresztül.

*

Meg akartam halni. De egy kis szerelemért még nem öli meg magát az ember. Nem érdemes. Az ember szerelmes, aztán vagy boldog, vagy szerencsétlen, ami különben egyre megy, mert egyik sem tart sokáig, mind a kettő elmulik. Aztán az ember él szépen tovább. Ha boldog volt, visszagondol a fehér, vonagló testekre, amelyeken elpredálta életét, ha nem volt boldog, elfelejti szerencsétlenségét. De meghalni az ilyesmiért igazán könnyelműség. Utóvégre is, az ilyesmire mindig ráérek. Ameddig él az ember, mindig meghalhat, amikor éppen kedve tartja, de ha egyszer meghalt, sohase élhet többé. Meg kellett volna halnom, ha azt akartam volna, hogy szeressen. Az ember ezerszer bebizonyíthatja, hogy nem szeret, de hogy szeret, azt nem nagyon lehet bizonyítani. A halál, az kis dolog. Ha Erika nem lesz az enyém, kár ugyan élni, de ha meghalok, akkor se lesz az enyém. Így aztán mindegy. Azaz, hogy még sem mindegy, mert mégis csak más az, ha az ember él, mintha meghal.

*

Egy nap Erika eljött hozzám.

— Álmodom? Erika?

— Hála az égnek, még életben van... De maradjon kérem ottan, ahol áll! Meg ne moccanjon, vagy

rögtön megyek. Én meg itt maradok, ahol én állok.

Megkövülten álltam egy ideig, aztán a lányhoz rohantam, térdre hulltam előtte és a térdait csókoltam. Combjai az arcomba feszültek a ruha hasadékán át és ő maga megszeppenve nézett le rám:

— Istenkém, hogy szeret ez engem!

Belefurtam számat a ruha redői közé, a combok vonagló ivébe.

— Angyal, angyalkám! Hogy kerültél ide?

— Meg akartam menteni az életét, hogy ne legyen öngyilkos. A barátja mindent elmondott, hogy maga szeret engem, verseket ír hozzám és öngyilkos akar lenni. Erre elrohantam ide.

Mire jó a jóbarát, gondoltam.

— Igazán szeret?

Forrón csókoltam a vádlóját.

— Mit szeret rajtam? — kérdezte Erika kíváncsian.

— A lelkedet! — és közben már a combját martam.

Erika arcát láz öntötte el:

— Én most itt vagyok. Beszéljen velem szerelemről és hódítson meg, ha tud!

— Tudok! — mondtam készségesen. Már nem bírtam a kéjt és képtelen voltam józan gondolatra. Buja kéjek vettek erőt testemen. Fiatal, erős, bátor és ügyes voltam. Kis kemény testét magamhoz vontam és rábírtam, hogy pihenje ki magát a diványon. Hogy ez a pihenés kellemes legyen neki, levetkeztettem és olyan vidéket választottam csiklandozásom helyéül, amelyet a legtöbb férfi ismer.

Ó, szép és buja Erika! Ha csak rá gondolok arra a fehér testére, amelyen annyi órát töltöttem, szívem megittasul és vérzik. A vállai! A keblei, a térdé és a mindene! És ti combok, hosszú, fehér combok, mintha megakartátok volna ölelni az összes férfiakat... És ti mellbimbók, kis piros gránátok, kik gyümölcsötök illatos levét kínáltátok a szomszéd férfiszájnak!

Az élet nem akarta, hogy örömem tökéletes legyen és Erika mindig az enyém maradjon.

—

ÉVA MEGTALÁLJA A MAGA ÁDÁMJÁT

— Iránynovella a modern testkulturáról. —

Kisvári Éva, Kisvári István dr. körorvos leánya éveken keresztül nevelkedett egy kis városban a nagynénjénél. Modern leány volt és nagy kedvvel üzte a napkulturát. Napkultura alatt értik a modern emberek azt, hogy minden lehetőségek között előszeretettel üzik a napfürdőt. Egyedül is és társaságban is felkeresik a szabad természetet, ahol levette magukról a test bebörtönző béklyóit, a ruhákat, anyaszült meztelenen hevernek le a fűbe, vagy pedig merőn megállnak, esetleg sétálnak és úgy süttetik magukat az éltető nap-sugarakkal. Éva is hódolója lett ennek a napkulturának.

Egy év előtt apjával néhány hetet egy divatos fürdőhelyen töltött, ahol megismerkedett Fehér Imre földbirtokossal. Nem volt valami inyére ez a földbirtokos. Nem imponált neki a vagyona. Évának azért volt ellenszenves ez a máskülönbben csinos fiatalember, mert nagy divatfiu volt. Minden idejét a ruházkodásra és piperzésre fordította.

Éva már el is feledkezett Fehér Imréről, amikor levelezőlap jött tőle, amelyben jelezte a látogatását.

Éva bosszankodott ezen, az apja pedig örvendett, mert a látogatásban biztos jelét látta annak, hogy a földbirtokosnak komoly szándékai vannak és feleségül fogja venni lányát.

Fehér udvarlását Éva elég hidegen fogadta. Ellenszenves volt neki a férfi, aki mindig csak ruháira gondol és bizonyára nem volt híve a napkulturának. És neheztelt rá már azért is, mert miatta mindig odahaza kellett lennie és nem mehetett ki az erdőre, hogy annak szép tisztán ledobva magáról a ruháit, fűrésztesse magát a nap meleg sugaraival.

Egy reggel korán aztán az a gondolata támadt, hogy Fehér Imre bizonyára jól alszik még a vendégszobában és neki alkalmas ideje lesz most ezt kihasználni. Könnyű kis ruhát vett magára és kisietett az erdőbe.

Megérkezett a tisztásra és szempillantások alatt ledobta magáról a ruhát.

— Ah, milyen nagyszerű érzés ez, — sóhajtott fel, amikor a nap végigcsókolgatta testének legrejtettebb részeit is, — milyen remek dolog

ez, az emberek vétenek a természet ellen, amikor magukat ruhákba szorítják, ruhákba, amelyek elzárják testüket az éltető levegőtől és a nap-sugártól.

Ott állt Éva a tisztáson, mint valami erdei nimfa. Karcsu teste olyan volt, mint az őzikéé. Két keble, mint két gömbölyű alma szökött előre a mellén és a két bimbó rajtuk úgy piroslott, mint két korál. Karjai olyanok voltak, mint két lilomszál, a lábai pedig mint elefántcsontból faragott karcsu oszlopok.

Két kezét magasra emelte, tenyereit az ég felé tartotta és valami pogányyszerű himnuszba kezdett.

— Nap, te tüzes golyó az égen, aki ragyogó vagy, mint az arany és melegítesz, mint az égő tűz, te nap, téged szeretlek és a hived vagyok örökké.

Aztán vigan dalolva járkált ide-oda a tisztáson, majd beljebb ment egy kis keskeny uton, melynek végén egy másik tisztás volt. Sokszor megtette már ezt az utat máskor is.

Mikor azonban a második tisztás szélére ért, egyszerre csudálkozva megállt. A fűben egy csomó ruhát látott. És pedig észrevette azt is, hogy férfiruha az, ami ott hever, már vissza akart éppen huzódni, mert hiszen nem tudhatta, hogy ki van még rajta kívül meztelenül az erdőben, amikor egy fa mögül előlép Fehér Imre. Észrevette Éva meglehetősen meglepetését és rászólt.

— Ne szaladjon el Éva kisaszszony. Ne szaladjon el. Örvendek, hogy kegyed is üzi a napkulturát.

— Hát maga is? — kérdezte csodálkozva Éva.

— Én is bizony és pedig már évek óta. Megvallom őszintén, mikor idejöttem a maguk falujába, nem tudtam, hol tűzhetem ezt az egészséges sportot. Egy reggel az a gondolatom támadt, hogy kimegyek az erdőre és ott talán majd csak talállok alkalmas helyet. Ugy is tettem és megtaláltam ezt a remek tisztást, azóta minden nap korán reggel kijárok ide amíg maga édesdeden alszik.

— Én meg azt hittem, hogy maga alszik — válaszolta Éva — és kijöttem ide, hogy testemet megfrissítse a levegő és a napsugár, amit éppen maga miatt hagytam el az utóbbi időben.

— Bocsásson meg — mentegeltözött Fehér Imre, — nem zavartam szándékosan. De most, hogy rájötünk, hogy mindketten a nap Gyermekai vagyunk, nincsen semmi akadálya annak, hogy ezentúl együttesen folytassuk ezt a nemes testkultuszt.

— Igen, — mondta Éva, — akár az egész életen át.

— Ugy legyen, Éva.

— Igen, igen.

Megfogták egymás kezét és úgy sétáltak az erdőben, mint két nagy gyerek.

A nap már jó magasán járt és dél felé közeledett, amikor eszükbe jutott, hogy ideje lesz már visszamenni a faluba. Felöltözködtek és kaptak a karba öltve mentek a községbe. Az emberek akik látták őket, megfordultak utánuk és mondták:

Szép pár lesznek a fiatalok.

Az eljegyzést még aznap megtartották.

Az ismerősök és barátok, akiket az eljegyzési lakomára meghívtak, mind örömmel üdvözölték őket. Kemenes bácsi, a nyugalmazott főszolgabíró nagy felköszöntőt mondott és többek közt ezt jelentette ki:

— A mi Évánk, ime, megtalálta a maga Ádámját.

A jegyesek egymásra néztek, hamisan kacintottak a szemükkel. Ez a kacintás bizonyára ezt jelentette:

— Nem is tudja, hogy milyen igazat beszél...

Serfőző László

Fenyegetés

Kohnhoz beállit egyik hitelezője és gorombáskodni kezd vele.

— Nézze, kérem, — mondja Kohn — én három osztályba sorolom a hitelezőimet. Az első osztályba tartozóknak akkor is megfizetem az adósságom, ha én magam nem eszem. A második osztályba tartozóknak fizetek, ha lesz pénzem. A harmadik osztályba tartozóknak egyáltalán nem fizetek.

— Na és?

— Na és maga az első osztályban van. De ha még egy szót szól, úgy beröpitem a harmadikba, hogy attól koldul.

Dzsagga, a tigriskirálynő

— Egy angol lord naplójából. —

Eredeti kézirat. — Angolból fordította: Kemenes István.

Mint a Fitzburry-család legfiatalabb tagjának az angol törvények értelmében nem volt reményem sem a lordsági rangra, sem pedig vagyona. Atyám után James bátyámat illeti a lordi cím és az óriási vagyon. Jakab bátyám, a másodszülött, katona lett, rólam pedig úgy akartak gondoskodni, hogy elhelyeztek a közigazgatásnál. Így kerültem először Indiába és a családi tanács úgy határozott, hogy előbb ott teljesítek néhány éven keresztül szolgálatot, aztán majd visszatérek Londonba és összeköttetéseink alapján könnyen boldogulhatok majd a gyarmatügyi minisztériumban, ahol vezető állás-hoz juthatok, később pedig bekerülhetek a parlamentbe.

Huszonkét esztendő voltam, amikor Oxfordban elvégeztem az egyetemet. Pár hónapig családom körében tartózkodtam vidéki kastélyunkban, Londonban is voltam barátaimnál, aztán pedig hajóra szálltam és Benaresbe indultam.

Benaresben csakhamar elfoglaltam hivatalomat. A főnököm olyan szívélyesen bánt velem, mintha atyám lenne, a tisztviselőtársaim pedig mind jó pajtásaimmá lettek. A hivatalon kívül én is olyan vidáman éltem, mint bármely fiatal angol, aki Indiában él. Tagja lettem a benaresi előkelő angol társaságnak, mulattam a férfiakkal, udvaroltam a hölgyeknek, sokat vadásztam, golfoztam.

Változatossága mellett is mégis egyhangú volt ez az élet. De mindazonáltal kellemesen telt. Nem is volt semmiben sem hiány. Hazulról is csak jó híreket hozott a posta. Én is szorgalmasan küldözgettem leveleimet hozzátartozóimnak.

Indiai tartózkodásom második esztendejében történt, hogy egy forró napon egyedül indultam el a hegyekbe vadászni. Csak a szolgám volt velem. Lovaink a hőségben lihegve haladtak előre. Minél közelebb értünk a hegyekhez, annál fürgébben és szaporábban haladtak. Mert a ló okos állat és jól tudja, hogy a hegyek között nem kell szenvednie a melegtől. Szürkületkor már a hegyek között jártunk és az ottani hűvös levegő letet öntött elernyed

tagjainkba. Egészen sötét volt, amikor egy hegynek lapos tetején megtelepedtünk, hogy ott töltsük az éjszakát. Szolgám kipányvázta a lovakat, felállította az összerakható sátort, a gyorsforralón teát főzött és felszolgált a vacsorát. Indiában a vadászok azért szeretnek éjszakára hegyek tetején tanyát verni, mert ott sokkal kevesebb veszedelem fenyegeti őket a tigrisektől és még inkább a mérges kigyóktól. Vacsora után rögtön lefeküdtem, mert reggel korán akartam kelni, hogy hozzákezdjek a vadászathoz. Már fiatal koromban is megvolt az a jó tulajdonságom, hogy azonnal elaludtam, mielőtt akartam. Akkor sem telt bele a lefekvés után öt perc és már mély álomban voltam.

Néhány órai alvás után egyszerre felriadtam. A lovak igen nyugtalanul viselkedtek ijedten horkoltak. Keleten már pirkadni kezdett. Ébresztő geszibóram, melyet hajnali háromra igazítottam be, akkor kezdett berregni.

Éppen ki akartam rohanni a sátorból, amikor belépett a szolgám, Abdullah:

— Sahib, sahib, ébredni, völgyben tigris járni, valaki nagy bajban lenni!

Tört angsággal mondta ezeket és szemeiben rémület tükröződött.

Kiléptem a sátorból. Abdullah lemutatott az alattunk elterülő völgyre. A völgyben még félhomály terjengett, de azért világosan lehetett látni, amint odalent négy szolga egy elfüggönyözött palankint vitt a vállán. Vagy ötszáz méternyire tőlük, azon az uton, amerre haladniuk kellett, bokor mögött tigris leselkedett. Azok gondtalanul közeledtek és nem is sejtették, hogy kicsoda veszedelem fenyegeti őket. Lovaink azonban fent a hegy tetején megéreztek a ragadozó közellétét és azért nyugtalanokdaktak.

Intettem Abdulláhnak, hogy kövessen. Fogtam a puskámat és lesiettem a völgybe. Minthogy hosszú volt az út odáig, nem igen volt rá remény, hogy lőtávolságra kapom a tigrist, mielőtt szerencsétlenség történhetik. De elhatároztam, hogy végső esetben, majd úgy

az út közepe táján, riasztó lövéseket adok le, hogy figyelmeztessem a veszedelemre a palankin utasát és annak négy szolgáját.

A völgy a hegynek nem azon a részén feküdt, amerre feljöttünk, hanem annak meredek oldalán. Igen veszélyes és nehéz volt az út lefelé és lábunk alá kellett néznünk, ha azt nem akartuk, hogy lezuhanjunk. Így történt aztán, hogy nem tarthattuk szemmel a tigrist. Mikor az út közepe táján lefelé néztünk, a tigrist már nem láttuk leshelyén.

Azok ott a palankinnal pedig csak jöttek szép nyugodtan tovább.

Egyszerre aztán vad üvöltés hangzott fel és a tigris hátulról vetette rá magát a szolgák egyikére, aki egy másik társával együtt hátul cipelte a palankint. A ravasz ragadozó ugylátszik taktikát változtatott, nem várta be, míg azok a palankinnal hozzája érnek, hanem a bokrok között meglapulva eléjük ment, hagyta őket maga mellett oldalvást elhaladni és aztán hátulról vetette rá magát áldozatára.

Nagy kavarodás történt odalent. A megtámadott szolga összerogyott, a másik három pedig meglepetésében elejtette a palankint. A tigris mindezzel nem törődött, hanem újra meg újra beleharapott áldozatába. A másik három szolga már veszve látta saját magát is és észnélkül futni kezdett.

De ekkor váratlan dolog történt.

A földre esett palankin függőnyei szétnyíltak és egy gyönyörű arcú fiatal hölgy jelent meg közöttük.

A hölgy ránézett a tigrisre és a dühös állat egyszerre abbahagyta a szolga marcangolását.

Azt hittem, hogy a következő pillanatban a vadállat a hölgyre veti magát.

Nem az történt.

A tigris lesütötte a fejét, merően állott, aztán megfordult és mint a megkorbácsolt kutya, elkullogott. Mikor már távolabb állott, neki rugaszkodott és a bokrokban eltűnt.

Nemsokára ott állottam Abdullával a palankin előtt. A hölgy szolgálai után kiáltozott.

Mikor engem meglátott, a legtisztább angol kiejtéssel szólt:

— Nincs már semmire szükségem!

Hangjában benne volt a gőg, amellyel az előkelő indusok még

ma is megvetésüket akarják kifejezni az angolokkal szemben.

— Engedje meg hölgyem, — válaszoltam, — hogy megvizsgáljam sebesült szolgáját és sérüléseit bekötözzem, azután pedig helyette felajánljam az én szolgámat a palankin hordozásához.

— Köszönöm, elbirja a palankint három szolgám egyedül is, ha pedig nem, úgy megyek gyalog.

Én közben már ott térdeltem a sebesült szolga mellett. Intésemre Abdullah elszaladt a közelben csobogó patakhoz és vászonkalapjában friss vizet hozott. A hölgy szolgája a vállán, a karján és a nyakán erősen vérzett. A tigris éles fogai mélyen hatoltak testébe. Kimostam a sebeket, azután a zsebemben levő kézpatikából jódtinktúrás vattát vettem ki, beletettem a sebekbe. A hölgy látva szorgoskodásomat, maga tépte le a palankin fehér függönyét, abból tépést csinált és segített a sebesültet bekötözni.

Mikor elkészültünk ezzel, a levegőt újból irtózatossá ordítás rázkódattatta meg. Az ordítás felülről jött. A hegy tetejéről.

— Sahib, a lovaink! — kiáltotta ijedten Abdullah.

Akkor én már azonban messze voltam. Hatalmas szökésekkel iramodtam fel a hegynek. Magam se értem még ma sem, hogy milyen hamar jutottam fel oda. Az én lovam, amely ugylátszik a végsőig erőlködött, hogy a pányvát elszakítsa, elesett és minden tagjában reszketve ott feküdt a földön, mert a lába köré tekerődött kötel miatt nem tudott felkelni. A tigris ezalatt nyugodtan lakmározott Abdullah lovából és nem törődött a másik lóval, melyet ugyanis biztos prédájának tudott.

Közeledésemre mérgesen felmordult a bestia, mintha haragudna, hogy lakomáját zavarni merészelem. Büszkén emelte fel a fejét és merően a szemem közé nézett. Tudtam, hogy a következő pillanatban felemelkedik és rámveti magát, azonban erre nem hagytam időt. Villámgyorsan felemeltem puskámat, a tigrisnek két villogó szeme közé néztem és meghúztam a ravaszt. Az ugrani készülő tigris élettelenül hullott vízszára a széttépett szegény ló hullájára.

Kiszabadítottam lovamat kellemtelen helyzetéből, szélszedtem a sátrát és minden egyéb felszere-

léssel együtt a ló hátára kötöttem. aztán a még mindig remegő állatot, melynek egész testét félelemben izzadság verte ki, levezettem a völgybe.

A hölgy szolgálai nagynehezen csak akkor kerültek elő.

— Megölte a tigrist? — kérdezte a hölgy.

A hangja olyan volt, mintha fennegetés lett volna, a szeme pedig villámokat szórt.

— Meg, — feleltem.

— Angolok, lelketlen angolok, idejöttek országunkba, rabigába hajtják a népet, zsákmányul ejtitek kincseinket és meggyilkoljátok állatainkat!

— Urnő, — válaszoltam csodálkozva, — érthetetlen a kifakadása, legalább is annak utolsó része. Gondolja meg, hogy a tigris vérengző állat és hogy évente sok ezer hindu esik a tigrisek áldozatul.

— A tigris a mi országunk jellegzetes állata. India el sem képzelhető tigris nélkül. És hogyha ezeket és százezreket pusztít is el évente a tigrisek hada, az csak a bölcs és mindenható Brahma rendelkezése, aki így akarja elejét venni annak, hogy az emberek túlságosan elszaporodjanak. És akit a tigris fal fel, az a lélek-vándorlás során gyorsabban jut el végső rendeltetéséig, vagyis a lelke egészen bizonyosan eljut a fehér elefántba és nem kell előbb egy csomó alsóbbrendű állatban tengődnie.

Nem akartam az ismeretlen hölgygel vitatkozni, annál is inkább, mert eszembe jutott az oxfordi egyetem egyik okos tanárának mondása, amely szerint az ember lehetőleg mindig alkalmazkodjék annak az országnak a szokásaihoz, amelyben él és akkor boldogulni fog. Azért tehát a meddő vita helyett meghajtottam a fejemet és így szóltam:

— Bocsásson meg nekem. Fia-tal is vagyok még és nem ismerem eléggé ennek az országnak a szokásait.

És alkalmam volt tapasztalni, hogy oxfordi tanárom tanítása mely tapasztalatot és bölcsességet alapult. A hölgy ugyanis egészen más hangon folytatta beszédét:

— Akarom hinni, hogy így van, mert ha tudatosan cselekedett volna, átkot szórna önre nemcsak az én ajkam, hanem annak az egykor élt hindunak a lelke is, aki a

megölt tigrisnek a testében lakozott.

— Szeretném megismerni a hinduk misztikus gondolatvilágát, hogy ne vétsek ellene ezentul.

Most, évek után, megvallom őszintén, hogy eme szavaimban akkor legfeljebb husz százaléknyi igazság volt. A többi nyolcvan százalék az volt, hogy közelebbről akartam megismerkedni a gyönyörű hölgygel, akivel ilyen különös körülmények között találkoztam.

Mikor aztán azt az ajánlatot tettem neki, hogy sebesült szolgáját ráültem a lovamra, a palankint pedig a szolgám segít vinni, már nem volt semmi kifogása ellene.

Meg is indultunk a város felé. Én ott gyalogoltam a palankin oldalán. És mert annak egyik függönyét maga a hölgy tépte le a szolga sebeinek bekötözésére, szép arca állandóan látható maradt. Beszélgettünk.

Elmondta, hogy a neve Dzsagga és a Vejhu hecegi családból való. Ennek a családnak az elődei maharadszák voltak, de az angolok betolakodása — így mondotta szóról-szóra — következtében elvesztették országukat, melyet egy másik maharadsza kapott, aki beletörődött az angol uralomba.

Dzsagga hercegnő beszédéből megtudtam azt is, hogy Benares-től nem messze, a völgyön túl, ahol találkoztunk, erdő közepette pazar kastélya van. Rendszerint ott szokott tartózkodni, de olykor berándul Benaresbe is, ahol szintén van palotája. Megjegyezte azt is, hogy szülei a legnagyobb gondal neveltették és még angol misst is tartottak mellette, akitől megtanult angolul és tökéletesen ismeri az angol irodalmat is. Szülei nemrég elhaltak és egyedüli örököse maradt a mérhetetlen vagyonnak. Erdei kastélyában él társalgónőitől körülvéve. Most néhány napi tartózkodásra indult Benaresbe.

— De miért nem vitt magával fegyveres embereket? — kérdeztem.

— Környezetemben egyáltalán nincsen fegyveres ember.

— Pedig nem ártana, ha tartana ilyeneket, mert lássa, most is bamba keveredett.

— Ez csak azért történt, mert nem vettem észre a tigris közeledését. Azonban, mihielyt szemébe néztem, azonnal abbahagyta szolgám bántalmazását és eltávozott.

Erre hirtelen eszembe jutott, amit a hegy lejtőjén lefelé ereszk-

kedve láttam. Emlékeztem rá, hogy mihelyt a hölgy a palankinból kitékintett, a tigris abbahagyta a szolgálta marcangolását és elkullogott.

— Hogyan lehetséges ez ?

— Csak úgy, hogy az én szemem beszélni tud a tigris szemével és azt parancsoltam neki, hogy menjen el. Szót is fogadott. Nekem hatalmam van a tigrisek felett. Ezt a hatalmat a mi családunkban a lányok az anyáktól öröklék.

A városban Dzsagga hercegnőt annak az egyik főutvonalon levő márványból készült palotájáig kísértem. Ott parancsára megütöttem a kapun levő gongot, mire egy csomó szolga rohant ki. Egy részüket leemelte a sebesült szolgát a lóról, az egyik pedig a palankinnál felváltotta Abdullaht, a hercegnő biccentett a fejével és a következő percben már becsukódott mögötte a nehéz tölgyfakapu.

Elményemet elmondtam még aznap a klubban, ahol meglepetve felkiáltottak :

— Aha, Dzsagga hercegnő, a tigriskirálynő. Gratulálunk önnek, Fred Fitzburry, ön az első angol, akit a fanatikus hercegnő a maga közelébe engedett és akivel elbeszélgetett.

Aztán valóságos legendákat meséltek Dzsagga hercegnő angolgyűlöletéről és még inkább arról, hogy szemeivel mennyire tud uralkodni a vérengző tigriseken, melyek tekintetének hatása alatt valósággal bárányokká szelidülnek. Azt beszéltek, hogy a hegyekerdő-ségében levő kastélyában egész sereg tigrist tart. Mindegyiknek nevet adott és azok hívására úgy sietnek feléje, mint a jól nevelt kutyák.

Teljesen lemondtam arról, hogy az életben még egyszer beszélhessek Dzsagga hercegnővel, amikor harmadnapra meritett papírra nyomtatott meghívót kaptam. A szöveg csak ennyi volt :

— Dzsagga hercegnő szívesen látja Fitzburry urat szerdán délután öt órakor teára.

Csúdalgozással vegyes boldogsággal vettem a meghívást. Szerdán délután valamivel öt előtt ott álltam a hercegnő palotája előtt és szívszorogva ütöttem meg a gongot.

Nemsokára a hercegnő előtt voltam.

Teljesen európai berendezésű, modern, elegáns szalonban fogadott.

Az ő ruhája is méltó volt ehhez a kerethez. Mintha csak valamely előkelő londoni palota háziasszonya fogadott volna. Észrevette csúdalgozásomat és így szólt :

— Ne gondolja, hogy mi hinduk elzárkozzunk a civilizáció elől és a kulturát gyűlöljük, hanem azt a törekvésüket, hogy mindent és mindenkit uralmuk alá akarnak görnyeszteni. Azonban hagyjuk ezt. Nem azért hívtam ide, hogy politizáljunk, meg akarom köszönni multkori szíves segítségét. Isten hozta.

Ezzel barátságos mosoly kíséretében kezét nyújtott, majd helyet kínált meg.

A beszélgetés megindult és igen szívélyes volt. Művészetről, irodalomról beszélgettünk és valósággal meglepődtem, hogy az indiai hercegnő mindezekben milyen jártasságot tanusított. Bizony sok európai hölgy elpirulhatott volna, ha azokról a témákról kellett volna társalogni, amiket a hercegnő csak úgy könnyedén kezelt.

Csengetett, mire fürge szobalányok jelentek meg, akik gyorsan és hangtalanul megterítették, majd szervírozták a teát és a szendvicseket.

Bucsuzáskor a hercegnő abban a kintüntetésben részesített, hogy másnapra ismét magához hívott. És másnap ismét új meghívást kaptam. Ez így ment több napon át, amíg kijelentette :

— Elhatároztam, hogy hosszabb ideig maradok Benaresben. Ha kedve tartja, külön meghívás nélkül naponta ellátogathat hozzám.

Hogy volt-e ehhez kedvem ? Istenem, fiatal voltam, a hercegnő gyönyörű volt, én pedig még nem estem át az első szerelmen. Éreztem, hogy lebilincsel és hogy napról-napra mindinkább rabja vagyok

Egy napon kijelentette :

— Egyelőre ez az utolsó napom a városban, vissza kell térnem erdei kastélyomba, mert hirt hoztak, hogy négylábu barátaim igen nyugtalankodnak és nem akarnak szót fogadni a személyzetnek.

Ezen a napon nem bírtam magammal. Éreztem, nem bírom ki, hogy a hercegnőt hosszú időn keresztül ne lássam. És inagmam se tudok magamnak beszámolni róla, hogy hogyan történt, de egyszerre csak ellenállhatatlan erővel ösztökélve szerelmet vallottam neki.

A hercegnő arca olyan merev lett, mintha kővé változott volna.

A hangja pedig olyan tompán kongott, mint üres templomban a pap ajkán a halotti ima.

— Szerelemről, — mondta, — nem lett volna szabad közöttünk szórnak esni. És ha ön mégis rávetemedett erre a merészségre, nekem családom iránti tiszteletből az volna a kötelességem, hogy szolgálaimmal dobassam ki a palotából. De, lássa, nem bírom megtenni. A hatalmas Brahma bocsása meg nekem, de valami különös érzés van bennem ön iránt. Átok ez rajtam, hogy egy angol iránt gyűlölet helyett barátságot kell éreznem. De nem akarom magam ennek az érzésnek csak úgy egyszerűen átengedni. Próbáljuk ki, hogy a sors csakugyan egymásnak rendelt-e minket.

Gondolkozott, azután kurtán szólt :

— Öt nap múlva jöjjön ki erdei kastélyomba. Abban a völgyben, ahol először találkoztunk, szolgálom fogja várni, hogy kalauzolja.

Ezzel sarkonfordult és elhagyta a szalont.

Öt nap múlva lóra ültem és elvágattam a megjelölt völgybe. Ott találtam a hercegnő szolgáját, aki elvezetett a kastélyig. Nemsokára sötét őserdőbe értünk, melybe csak egy keskeny út vezetett. Egyszerre remek látvány tárult elém. A fák között felém villogott a kastély fehér márványa. A kastély körül széles sávban a legszebb virágok nyíltak.

A kastély előcsarnokában egy szobalány fogadott, aki elvezetett különféle pompás termeken és folyosókon keresztül, aztán átadott egy másik szobalánynak. A harmadik szobalány miután szintén átvezetett egy csomó szobán, végre megállott egy hatalmas, kétszárnyú ajtó előtt.

— Ott bent van a hercegnő, — mondta és kinyitotta az ajtót.

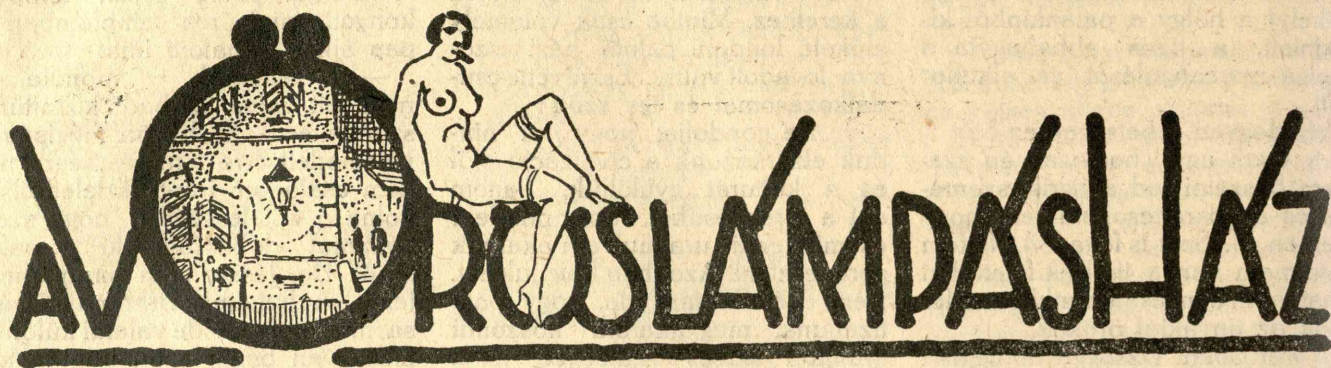
Bennt álltam a teremben, melynek ajtaja becsukódott utánam.

A terem közepén medence volt, a teteje üvegből készült. A terem egyik oldalán ott állott a hercegnő. mindössze egy fátyol képezte minden ruházatát. Ez a fátyol azonban olyan áttetsző volt, hogy remek testének minden vonalát látni engedte.

Feléje akartam rohanni, de hirtelen felhangzott a hangja :

— Vigyázzon !

(Folytatjuk.)

Írta: Kubán Endre

— Regény —

Eredeti kézirat. (8)

Levelet tartott a kezében és ezeket mondta:

— Te, Valeszka, nem akarok többet a pubival találkozni. Nagyon szentimentális nekem az a gyerek. Ezentul, valahányszor jön, elbuvok előle. Téged kérlek, hogy adjad át neki ezt a levelet, ha jön. De a levélről, akármilyen történik közbe, ne szólj senkinek egy árva szót sem.

Az újságíró itt kis pauzát tartott, hogy az érdeklődést fokozza, majd tovább beszélt:

— Mindezt sugva mondta el nekem Valeszka, hogy a többiek ne hallják. Azt mondta, hogy Elvira, aki igen művelt lány volt, sohasem bántotta őt és kiöregedése miatt nem gunyolódott véle, mint a többiek. Azért tehát megtartja, amire kérte. Megdicsértem ezért a magatartásért és megkértem, adja nekem a levelet, majd én eljuttattam rendeltetési helyére, mert ugyanis tudom, hogy a történetek után a fiatal ur nem jön többet a vöröslámpás házba. A levelet megkaptam.

Nagy Dezső ezzel fontoskodva belenyúlt kabátja belső zsebébe, elővette nagy börtarcáját és abból kiszedett egy kicsiny alaku levelet. Odanyújtotta Jani felé:

— Tessék!

Jani átvette a levelet és látta, hogy azon szép, hajszálvékony betűkkel rajta van az ő neve. Mégsem nyitotta fel, hanem szótlanul letette az íróasztalra. Csak akkor fogta újból reszkető ujjai közé, amikor apja figyelmeztette:

— Bontsad csak fel a levelet, neked szól!

Vigyázva, óvatosan szakította föl a borítékot. Mintha egy halott-ról a szemfödőt emelné föl. Aztán olvasta a pár soros levelet:

„Pubi! Nekünk el kell válni. Szép volt az ábránd, amit szögtünk, de nem valósítható meg

ezeregy okból. Neked szép karriert kell megfutnod, én pedig ebben csak akadályoználak. És nem akarom azt sem, hogy miattam adósságokat csinálj, vagy piszkos pénzügyekbe keveredj. De még kevésbé akarom, hogy szülőidnek miattam bánatuk legyen. Engem eléggé megtaposott már az élet fekete ökre. Nem kár, ha elpusztulok, legalább levezekem bűneimet, melyekbe átkos parázna vérem kergetett. Érzem, ha ki is rántanál a pocsoljából, nem állnám sokáig és újból visszadobnám magamat oda. Feledd el Elvirát is, Klárit is.”

Odanyújtotta a levelet apjának. Az is elolvasta a néhány sort és utána meggyőződéssel mondta:

— Egészen más nő ez, mint a hozzájuk hasonlóak.

Azután odafordult Nagy Dezsőhöz:

— Kedves szerkesztő ur, őszintén megvallom, igen kellemetlen volna, ha ez a história részletesen belekerülne az újságjába. Látja, ez a szerencsétlen nő is kimélni akarta a fiamat a nyilvánosságtól, én viszont önt kérem meg, ne tapossa ki a dolgot.

— De, kérem, természetes, — felelt a fiatal újságíró olyan hangon, amilyen a király kegyeket osztogat, — nem vagyok én hőhéra senki karrierjének. A fiatal ur ügye nem tartozik senkire és meg fogom írni, hogy az öngyilkosság, miként azt maga a lány hivatalosan vallotta, tévedésből történt és az illető különben is túl van már minden veszélyen.

— Köszönöm, köszönöm, szerkesztő ur, — hálálkodott a fia nevében Kővágó Henrik, majd némi zavarral hozzátette: — talán viszonzozhatnám szíveségét valamivel...

Nem folytathatta, mert Nagy Dezső magasra egyenesedett és napoleoni pózzal közbevetésként:

— Nem jutalomért teszem, amit teszek. Mint újságíró is szem előtt tartom, hogy ne gázoljak át szükségtelenül senkinek az életén.

Kővágó Henrik mentegőzött: — Bocsánatot kérek. Nem akarom megsérteni a szerkesztő urat. Hiszen nem is úgy értettem, hogy pénzt akarnék felajánlani. A tiszteletes sajtó egyik munkásával szemben ezt nem is merném megkockáztatni. De esetleg, ha nem veszi rossz néven, mégis felajánlok valamit. Tetszik tudni, hogy Magasfüred gyógyhely a mienk. Nagyon megtisztelné a szerkesztő ur, ha nyári szabadsága idején ott vendégül láthatnánk.

— Ó, kérem, ez más, — felelt örömmel az újságíró, — ez egészen más. Ha nem lesz más tervem a nyárra, akkor majd leszek bátor igénybe venni szíveségüket.

És mikor kiért az utcára, hogy a szerkesztőségbe menjen, már tudta, hogy két hét múlva Magasfüredre indul. És tudta azt is, hogy vele lesz az a csudaszép szőke színésznő, aki neki egy esztendő óta több, mintha jegyese, vagy felesége volna. A színigazgatóval majd elintézi a dolgot, hogy Kátóka két hét múlva szintén szabadságot kapjon.

Odafent az írószobában apa és fiu tovább ültek egymással szemben. Végül megszólalt az apa:

— Fiam, belátom, hogy neked gyógyulásra, lelki gyógyulásra van szükséged. Erre legalkalmasabbnak tartom az utazást. Minthogy azonban eddigi életedben nem igen fedeztem fel benned még sok önállósági hajlamot, jobbnak látom, hogy erre az útra ne magadban menj. Hamar Béla, aki az előző években korrepetitorod volt, egy hónap előtt szerezte meg a tanári

oklevelet. Álláshoz azonban egyelőre nem tud jutni és éppen tegnap járt nálam, hogy addig is, míg mint tanár valahol elhelyezkedik, alkalmazzam valamely vállalatom irodájában. Képzett, komoly fiatalember ez a Hamar Béla, aki utazásaid alatt jó társad és vezetődd leszel. Bejárjátok Európát, Odamaradtok hat hónapig, ha tetszik, akár tovább is. Elég fiatal vagy ahhoz, hogy az egyetemre egy évvel később iratkozz be. Még ma intézkedem, hogy gyorsan megkapjátok az utleveleket és elküldetem számotokra az egyes nagyobb városokba a csekket, hogy mindig elegendő pénzetek legyen. Egy-két nap múlva indulhattok, addig itt maradsz és pihensz.

Jani kérdően tekintett az apjára. Az eltalálta a gondolatát:

— Nem! Elvirával nem találkozol és nem is irsz neki. Szükségtelen elbucsuznotok. Ez mindkettőtökre kellemetlen lenne. Nincs semmi értelme. A kapott levélből láthatod, hogy Elvira ezt az ügyet a maga részéről is teljesen befejezte. Azt az egyet megígérem neked, hogy amennyiben ki akar szabadulni abból a házból, hogy új életet kezdjen, én abban segítségre leszek.

Jani hálásan nézett az apjára, aztán lesütött szemmel megindult a szobából.

XI. FEJEZET

A száguldó autót megállíthatod, a robogó vonatot megfékezheted, hogy meg se moccan, a szekér kerekét is megkötheted mozdulatlanosságra. De a vágató időt megállítani gyenge vagy te, erődtől elbizakodott, gyarló ember.

A gyorsan siető idő futó lábai egymásután hagyták el a napok óráit, a hetek mesgyéit és a hónapok jelző köveit és áthaladták már egy újabb esztendő határát is, mire Jani külföldi útjáról hazaérkezett.

Jól számított az apja. Ez a kóborlás a nyugati országokban mindenképpen előnyére vált. Kitágult a látóköre, sokat tanult és tapasztalt. Külsőre is megfőrfiasodott. Bizonyára beforradt a lelkén az a seb is, melyet az Elvirával való kalandja azon ütött.

Erről a dologról azonban nem beszélt senki.

Néhány hetet odahaza töltött Jani a szülői körében, majd elutazott Magasfüredre is. Most

már azonban egészen más életet élt ott, mint azelőtt. Bizony nem került többet a társaságot és sokat forgolódott lányok körül is. Nem volt már velük szemben félnék, elfogódott. Bátran a szemükbe nézett és vidáman udvarolgatott nekik. A milói Vénusszal való összehasonlítások nem jutottak többé eszébe.

Különösen egynek, Schleiffer Teklának a társaságában lehetett sokat látni. A lány néhány esztendővel fiatalabb volt nála, szép fekete haja, őziketermete, hamvas arca és igen-igen huncut szeme volt. Azonkívül a hozománya sem megvetendő. Az apja Schleiffer Márton kereskedelmi tanácsos és egy virágzó gépgyárnak a tulajdonosa.

A fürdővendégek már egymásnak szánták őket és ha feltűntek a sétányon, gyönyörködve néztek utánuk és mondták:

— Az Isten is egymásnak teremtette őket!

A két legjobban érdekelt szív boldogan flörtölt és nem gondolt még a jövőre, amikor szülőik már abban is megállapodtak, hogy karácsonykor, ha majd Jani hazajön a fővárosból, megtartják az eljegyzést.

Eltelt a nyár és Jani felment az egyetemre. Szorgalmasan tanult, de nem feledkezett meg közben arról sem, hogy Teklának irogasson, akitől pontosan megjöttek a halvány narancssárga levélpapírra írott válaszok. Mikor aztán Jani decemberben hazament, a szülők programszerűen megrendezték karácsony estéjén az eljegyzést.

Jani ezután még nagyobb kötelességtudással feküdt neki a tanulásnak és még süröbben írta Tekla részére a leveleket, melyek mindkét részről egyre terjedelmesebbek lettek.

Tavaszkor történt, hogy Jani felkereste egy ízben anyai nagybátyját, Szeredai Gáspárt, aki osztálytanácsos volt a kultuszminisztériumban. A hivatalába ment fel, hogy megbeszéljen egy kirándulást, melyet a bácsi családjával a Svábhegyre terveztek. Napsütötte, borongós arcú férfit talált a nagybátyja irodájában. Jani nem akarta a hivatalos tárgyalást zavarni és leült az egyik fotelbe. Hallotta, amint a látogató folytatta bizonyára már előbb megkezdett kérését:

— Nagyon kérem, méltóságos uram, kegyeskedjék ügyemet jó-

akaratulag kezelni. Beteg feleségemnek feltétlenül szüksége van arra, hogy hegyek közé kerüljünk, olyan vidékre, ahol sok a fenyőfa.

Ebben a pillanatban szolga jött be és jelentette:

— Az államtitkár ur kéreti a méltóságos urat.

Szeredai felemelkedett íróasztala mellől és azzal, hogy nemsokára visszatér, kiment.

Jani kinosnak találta, hogy egy másik emberrel esetleg félórán keresztül szótlanul üljön egy szobában, azért beszélgetni kezdett és érdeklődött a látogató ügye iránt.

— Beteg a feleségem, — mondotta az, — tüdőbaj sorvasztja. Az orvos azt mondta, hogy nem szabad a poros Alföldön maradnunk, hanem azt ajánlotta, menjünk olyan helyre, ahol a feleségem sokat sétálhat fenyvesek között. De hát az nem megy csak úgy egyszerűen. Tetszik tudni, tanító vagyok, oda vagyok láncolva az állásomhoz. Most aztán azért jöttem el a méltóságos osztálytanácsos urhoz, hogy megfelelő helyre kérjek tőle áthelyezést.

Aztán, mintha eszébe jutott volna, hogy be is kell mutatkoznia, odalépett Janihoz:

— Hegedüs Imre, tanító Kutas-házáról.

— Kővágó János, — felelte Jani és a kezét nyújtotta.

A következő pillanatban azonban mindketten megdöbbenve néztek egymásra.

Jani egyszerre tudta, hogy ki áll előtte. Ismerte a tanító nevét Elvira, azaz Klári elbeszéléséből. Kérdően nézett a tanítóra: vajjon az tudja-e, hogy neki is köze van ahhoz a rőhöz?

A tanító némán állotta a vizsgáló tekintetet és csendesesen, minden indulat nélkül szólt:

— Tudom, hogy ön kicsoda. Klárit feleségül vettem s ő elmondott nekem mindent.

Ugy állottak szemben, egymást megértve, egymást sajnálva, mint akiket egy közös csapás ért. Végül is Jani emberelte meg magát és kezét nyújtott a tanítónak:

— Bocsásson meg annak a szégyén nőnek és ne haragudjon rám se.

— Rég megbocsátottam neki és nem haragszom senkire, — mondta a mártírok türelmével a tanító.

Ismét elhallgattak.

Néhány perc múlva megszólalt Hegedüs tanító:

— Szeretném önnek elmondani,

hogyan történt, hogy a történetek dacára feleségül vettem Klárit.

— Igen, igen, — kapott mohón az ajánlaton Jani, — jöjjön el tanító ur délután a lakásomra.

Es megadta a címét.

Nemsokára visszatért az államtitkártól az osztálytanácsos és azzal bocsátotta el Hegedüs Imrét, hogy ügyét tanulmányozni fogja és mindent megtesz az ő érdekében, ami csak lehetséges.

Jani megbeszélte nagybátyjával a svábhegyi kirándulást és aztán másra tért át:

— Megbocsáss, Gáspár bácsi, hogy beleártom magamat a hivatalos dolgaiddba, de szeretnék tőled valamit kérni. Végighallgattam ennek a Hegedüs tanítónak az ügyét és arra kérlek, teljesítsd a kérését. Biztosítalak, hogy igen derék ember, aki valósággal feláldozza magát szerencsétlen beteg feleségeért. Véletlenül ismerem az életüket. Hogy honnan, az nem tartozik ide. De kezeskedem róla, hogy az áthelyezést megérdemli. Legjobb volna Hegedüst Magasfüredre helyezni. Van ott egy legényember tanító, akit könnyen lehetne elküldeni Hegedüs helyére Kutasházára.

Örömmel hagyta el Jani a kultuszminisztériumot, amikor nagybátyja megígérte neki, hogy Hegedüs Imre áthelyezési kérvényét kedvezően intézi el.

Délután Hegedüs pontosan megjelent Jani lakásán.

Kissé feszélyezett volt a hangulat. Jani sietett azt azzal enyhíteni, hogy kipakkolt a jó hírrel:

— Hát tudja-e, tanító ur, hogy az áthelyezése megvan? Még ön nem is lehetett messze a minisztériumtól és az osztálytanácsos ur máris megígérte nekem. Ne csudálkozzék, hogy ez olyan könnyen ment, hiszen a méltóságos ur a nagybátyám. Azt is megmondhatom önnek, hová helyezik át. Magasfüredre. Ennél jobb és egészségesebb fenyes vidéket nem is kívánhat.

A tanító hálásan szorongatta Jani kezét:

— Isten akarata volt, hogy találkozzunk!

Ugy érezte, hogy most már könnyebben beszélheti el azt, amit lelke szerint el kellett mondania.

Ott kezdte, amikor Klári — az Elvira nevet sohasem mondta ki — az öngyilkossági kísérletet elkövette.

Dorák Mátéval együtt ültek odahaza Kutasházán. Mint rendesen, akkor is hallgattak. A postás hozta az újságot. Dorák kibontotta. Olvasta. Hirtelen indulatosan fölugrott.

— Megvan a cudar, — kiáltotta — megvan végre! Megyek is utána! És ha saját maga nem tudott végezni magával, majd beléjefojtom én a szuszit!

Hegedüs kérdően nézett az öreg gazdára. Tudta mindjárt, hogy Kláriról van szó, de nem értette a homályos szavakat.

— Itt van, Imrus, olvasd, hogy mit mivelt megint az a bestia!

— Édesapám, — szólt a tanító, mikor az újsághirt elolvasta volt, — nyugodjék meg. Csendesedjék le. Nézze, hátha az a szerencsétlen lány most már megváltozik. Talán azért nem engedte Isten meghalni, hogy alkalmat adjon neki új életre. És akármilyen volt is, mégis csak édesapám lánya.

Nem az én lányom! Megmondtam már akkor azon a Katalin-előestén, hogy nekem nincs többé lányom. Megyek és megölöm!

— De az ég szerelmére, ha nem a maga lánya, akkor miért akarja megölni? Ha a lányának ismerné, akkor se volna joga életétől megfosztani, de megtehetné, hogy megpirongassa, megleckéztesse.

Napokon keresztül beszélt a tanító Dorák Máténak, hogy kiengeztelje háborgó lelkét. Pedig neki talán még több oka lett volna keserőséggel gondolni Klárirra, mint a tulajdon apjának. Hiszen őt vőlegényül fogta meg akkor, amikor a fél falu férfinépe szeretője volt és megcsufolta azzal, hogy az esküvő előtti napon rajtakapta magát, amikor a béressel szeretkezett. Azonban mentől jobban távolodott az a szomorú idő, annál inkább érezte, hogy megszerette Dorák Klárit és szeretni tudná mindennek ellenére még akkor is, ha az a cédák cédája maradna.

Vannak ilyen rejtélyei az emberi léleknek.

A tanító fájdalmas szerelme Klári iránt csudált művelt. Képes volt elérni, hogy Dorák Máté egyszer csak így szólt:

— Nem bánom, eridj érte és hozd el. De azt megmondom, hogy én meg sem nézem és szóba nem állok vele.

Nagyot bámult a lábadozó Dorák Klári, amikor egy napon a kór-

házba beloppant a tanító. Láttára őszintén, igazán elpirult.

— Imre, — mondotta halkán, — minek jött el? Talán gyönyörködni akar benne, hogy mivé lettem?

— Nem jöttem neheztelessel, Klári. Azért jöttem, hogy hazavigyem. Édesapja is azt akarja.

— Maga... maga megbocsát nekem, Imre?

— Nincs mit megbocsátanom, maga nem tehet arról, Klári, ami történt.

Gyengéden megsimogatta a haját.

Pár nap múlva Klári elhagyhatta a kórházat. Mindenben alkalmazkodott a tanító intézkedéseire. Az elrendezte a dolgait az Alsóutcai házban, ruhát vásárolt számára, hogy semmi olyan ne legyen a testén, ami a piszkos multához fűzi, aztán kocsin kivitte a vasúti állomásra.

Késő éjjel volt, amikor megérkeztek Kutasházára. Csendesen lépkedtek az ismert utcákon. Senkivel nem találkoztak.

Dorák Máté nem volt otthon. A szolgáló mondta, hogy kiment a tanyára és sokáig marad ottan.

Klári már két hete volt otthon és a falu nem tudott róla semmit. Ki sem mozdult a házból. Napokon keresztül az ágyat se hagyta el. Gyenge volt. Látszott rajta, hogy beteg.

Hegedüs Imre egy napon akkor lépett be hozzá a szobába, amikor erősen köhögött és a zsebkendőjét tartotta a szája elé. Zavartan igyekezett a kendőt eldugni a párná alá. A tanítónak úgy tűnt fel, mintha a fehér zsebkendőn piros vércseppek látott volna.

Nem szólt semmit, hanem másnap hozta az orvost.

Az megvizsgálta Klárit és biztatta:

— Nem kell megijedni! Fog még táncolni eleget!

Mikor azonban Hegedüs Imre kikísérte, őszinte volt:

— Komoly tüdőbaj.

A tanító tisztában volt vele, hogy a betegséget az utóbbi évek zajos életmódja érlelte meg Kláriban. Amíg ott tobzódott a dáridózásban, a betegség tünetei sunyin megbujtak, de most, hogy nyugton, tétlenül tölti napjait a csendes szobában, dühöd erővel mutatkoznak.

Legközelebbi vasárnap kiment a tanyára az öreg Dorák. Kérlelte, hogy jöjjön haza beteg lányához. Az öreg azonban hatatlan maradt.

Andrásnap éjszakáján

— Eredeti kézirat. —

Gölöncsér Maris szegény cseléd-lány volt a tanítóéknál. Azonban ennek dacára mégis csak ő volt a legszebb lány a faluban. Veszködtek is érte szörnyűmód a legények és pedig nemcsak a szegények, hanem a gazdagok is. Csakhogy Maris nem tudott választani közülük. Azaz tudott volna, mert a legszivesebben választotta volna Cserepes Janit, akinek apja-anya nemrég elhalt és akire rámaradt a szép gazdaság a hat pár ökörrrel együtt.

Igen ám, de Cserepes Jani udvarolni udvarolt a Marisnak, de nem kérte feleségül. Volt neki egy nagynénje, aki váltig mondogatta:

— Te, Jani, Jani, vigyázz magadra, Jani. A házasságot óvatosan kell megcsinálni. Nem elég a szerelem, hanem ügyelni kell arra, hogy a menyecske hozzon is valamit a házhoz. A szegény menyasszony, aki egyszerre belekerül a vagyonba, pazarló lesz, mert nem tanulta becsülni a pénzt. Ellenben a gazdag menyecske, aki már otthon is azt tanulta, hogy a garast, mielőtt kiadják, háromszor is a foghoz kell verni, az ilyen nem adja ki egykönnyen a pénzt.

Már pedig Gölöncsér Marisnak a rajtalevő pendelyén, szoknyáján és vizitkéjén kívül nem volt semmije, csak legfeljebb a becsülete, ami pedig se nem pénz, se nem föld. Így hát Cserepes Jani sehogyse határozta el magát, hogy feleségül vegye a Marist.

De nem mondott le róla, hogy azért a szép lány mégis a szeretője legyen. Ugy gondolkodott, hogy szegény lány, pláne ha cseléd, csak szeretőnek való.

Elérkezett Szent András napja. A lányok ilyenkor bevárják az éjfélt. Egy darabka ólomot betesznek pléhekbe, a kanalat pedig tűzbe tartják és amikor az ólom a kanálban már megolvadt, hogy olyan fehérre és folyékonyra válik, akár a víz, akkor hirtelen beleöntik egy csuporba, melybe előzetesen hideg vizet tettek. Az ólom a hideg vízben egyszerre lehül és formába tömörül. A lányok nézik, nézik, amíg kisütik, hogy az ólomfigura mihez hasonlít és aztán abból következtetnek jövődöbelijük kiletére és foglalkozására.

Gölöncsér Maris is elhatározta, hogy András napjának estéjén ólomot önt. A konyhán, amely neki alvó-

— Ezt már ne kívánjad tőlem, fiam. Megtettem azt, hogy megengedtem neki, hogy hazajöjjön, ám bátor már nincs mit keresnie abban a házban, amióta anyai jussát kikövetelte tőlem. Ott is maradhat, ameddig akar, de én nem megyek a tájékára sem.

A tanító dolgvégezetlen tért vissza a községbe.

Hegedüs Imre elment a plébános-hoz és sokáig beszélgetett vele.

— Derék ember, tanító ur, — szólt a beszélgetés végén a plébános, — a bibliai Magdolna is megbocsáttatást nyert, mert sokat szeretett.

— Csendben, titokban folytak az előkészületek és nemsokára diszpenzációval megvolt az esküvő az anyakönyvvezető előtt is és a templomban is. Klári, aki szinte nem is tudott magának számot adni, hogy miért egyezett tulajdonképpen a dologba, legalább is annyira csudálkozott, mint a falu, amely váratlanul tudta meg, hogy Dorák Klári itthon van és mégis férjhez ment a tanítóhoz. No, köszörülték is rajta a falu vénasszonyai a nyelvüket!

Hegedüs Imre pedig nyomban az esküvő után kihajtott a tanyára.

— Édesapám, — mondta a magában gubbaszkodó gazdának, — azt mondta nekem egyszer, hogy az a nő, akit én feleségül veszek, az a maga lánya lesz.

— Mondtam hát, — ütött az öreg az öklével a mellére, — mondtam és állom!

— No hát akkor jöjjön tüstént naza, mert már van lánya.

— Mit bolondozol itt, te Imrus?

— Nem bolondozok. Igen komolyan beszélek. Istenemre mondom, hogy ma volt az esküvőm.

Dorák Máté nem szólt semmit. Kiverte a pipáját és zsebredugta, fejére tette a kalapját és felült a kocsi. Onnan szólt le a tanítónak:

— Gyere, Imrus, mehetünk!

Az egész uton nem beszéltek. Mikor megérkeztek, a tanító ki-
jelentette:

— Odabent van a feleségem a szobában.

Dorák Máté benyitott és a tulajdon lányával találta magát szembe.

— Ez az én feleségem, — magyarázta Imre.

Az élet nem szinpad, ahol az engesztelhetetlen apa soha nem békül meg megátkozott gyermekével. Dorák Máté magához ölelte megtalált lányát és egy hangnyi szemrehányást sem tett neki.

A község is megnyugodott. Különben is az történt, hogy az egyik szérűn ujszülött csecsemőt találtak holtan. A csendőrség kinyomozta, hogy a lelketlen anya Tabódi Sári volt, aki nemrég jött haza városi cselédkedésből. A vénasszonyok nyelve most őt szapulta napestig.

Még Gázsó István, az iskola-gondnok, aki azon az emlékeztetés téli estén a nagy galibát csinálta, még az is belenyugodott a dolgok rendjébe. Meg is volt az értelme. Girhes, hektikás felesége még akkor télen meghalt és Gázsó István új asszonyt hozott a házhoz. A szomszéd faluból való Csoros Marinak kötötte be a fejét, aki erős, egészséges, telivérű, kíváncsi nőszemély is volt, no meg azonfelül elegendő möringot is adott vele az apja.

A Dorák-portán csendesen morszálódott az élet.

Csak az volt a baj, hogy a fiatalasszony egyre betegesebb lett és már hónapok óta több időt tölt az ágyban, mint lábon. A doktor mindennapos vendég, a cseléd pedig úgy megszokta már a mindennapi patikába járást, mint kiskutya az ugatást.

És aztán jött egy nap, amikor az orvos kijelentette:

— Tanító ur, a feleségének más levegő kell. Hegy és fenyő kell neki. De nemcsak pár hétre, hanem állandóan. Hacsak lehet, helyeztesse át magát olyan vidékre, ahol ez megvan. Máskülönben nem állok jót semmiért és így is, ki tudja, meddig húzhatja még a beteg...

És Hegedüs Imre tanító megírta áthelyezési kérvényét és azt személyesen vitte fel a miniszteriumba.

— Otthon eladunk mindent, — fejezte be elbeszélését a tanító, — mert apósom, aki rendkívül gyengéd lett beteg lányához, velünk akar menni új állomáshelyünkre. Félek, hogy szegény feleségem nem igen gyógyul meg. De ki tudja? Isten irgalmas.

Még rövid ideig együtt maradt Hegedüs és Jani. Aztán belátták, hogy nincsen egymás számára több mondanivalójuk.

Kézelt fogtak, őszintén, melegen. Tudták, hogy soha többé nem találkoznak.

Jani magára maradva mélyet lélezett. Érezte, hogy testben és lélekben megférősszódva tulajdonképpen csak most indul igazán neki az életnek...

— Vége. —

helyisége is volt, már mindent előre odakészített. Az ólmot még a nyáron szerezte meg. A malomból pár zsák lisztet hoztak és a zsákok ólomplombával voltak lezárva. Maris levágta ezeket az ólomplombákat és már akkor gondolt arra, hogy majd András napján milyen jók lesznek azok. Plékanál is volt a kezetügyében, a spartherten pedig égni hagyta a tüzet. Jó, hogy a tanító urék már lefeküdtek, mert ha a ténsaszonynak véletlenül eszébe jutna kinézni a konyhára, akkor bezzeg volna hadd el hadd, hogy a Maris miért égeti a drága tüzelőfát és miért pazarolja a petróleumot, amit pedig a Lóbbör Igig boltos nem mér ám ingyér.

Maris türelmesen várta az éjfelet.

A toronyóra ütése hirtelen megindult. Maris számolta félhangosan, amint ez ilyenkor kíváncsú és minden óráütésnél keresztet vetett egyszer a jobb kézzel, egyszer a bal kézzel és közbe folyton fohászkozott András apostolhoz:

— Egy. Szent András, segits! Kettő. Szent András, segits! Három. Szent András segits!

És ez így ment egészen tizenketőig.

Mikor az óra az utolsót is elütötte és Maris elmondta a tizenketedik fohászt, akkor a plékanalat az ólommal hirtelen bedugta a kinyitott ajtón keresztül a sparthert lángjába. Ugyancsak előírás szerint gyorsan mondani kezdte a Miatyánkot, Üdvözlégyet és a Hiszekegyet. Mert a regula azt kívánja, hogy az ólom teljes megolvadásiáig ezt a három imádságot legalább egyszer kell elmondani. Maris azonban olyan gyorsan imádkozott, hogy már a harmadik Hiszekegy végénél tartott, mire az ólom megolvadt.

Akkor aztán a kanalat hirtelen kihuzta a tűzből és tartalmát belefordította a hidegvizes csoportba, melyet előre odaállított az asztalra.

A bögre fölé hajolt és tüzesen égő szemmel bámulta, hogy mivé formálódik az ólom.

Az ólom pedig a hideg vízbe potyánva hangosan sistergett. Mintha mérgeskedett volna a változáson. A vízből pára szállott föl, melytől Maris pár percig mit se látott. Mikor aztán eloszlott a pára és a víz lehiggadt és olyan tiszta lett, hogy a csupor fenekéig lehetett látni, Maris szíve nagyot dobbant.

— Ökrös gazda! — mondta örömmel hangosan.

Csakugyan, mintha az ólomnak emberi formája lett volna és mintha

a kis tömböcske, mely az emberi alak előtt volt, ökrökhöz hasonlított volna. Még a két kicsi szarvacskája is látszott.

— Cserepes Jani lesz az uram, — mondta boldogan Göllöncsér Maris.

Aztán lehuzta a lábáról a csizmát, ledobta a réklíjét és a szoknyáját, elfujta a lámpát és belebujt az ágyba.

Göllöncsér Maris nem volt finom uri kisasszony, hogy sokáig elábrándozott volna az ágyban a sötétben. Szegény cseléd volt ő, aki egész nap dolgozott és így nem is csuda, hogy amint fejét letette a párnára, nem sokára már aludt is.

Egyszerre azonban neszre ébredt. Látta, hogy valaki besurrant a konyhába és halkán betette maga mögött az ajtót. Biztosra vette, hogy az csak Cserepes Jani lehet. Rabló semmi esetre sem, mert az nem settenkedett volna az ágyához és nem simogatta volna meg az arcát. Hej, sokért nem adta volna Maris, ha biztosan tudta volna, hogy kicsoda a látogató.

De nem akart mocanni se. Várta, hogy mi lesz. A legény pedig lerugta lábáról a csizmát és rögvést Maris mellé fektet.

Ölelte, csókolta, de nem szólt egy árva szót se. Maris se szólt, legfeljebb ha sóhajtott, mert a dolog nagyon jól esett neki, bárha egy kicsit súlyosnak találta a boldogság terhét, mely a legény képében ráfeküdt. Azonban nem ellenkezett, mert hiszen biztosra vette az ólomöntésből, hogy Cserepes Jani ökrösgazda lesz a férje, már pedig meg volt róla győződve, hogy aki vele ott fekszik az ágyban, nem lehet senki más, mint éppen hogy Cserepes Jani.

— Előleget vesz magának a Jani, — gondolta Maris, — no, se baj, ugysis az övé lesznek.

A legény egy félóra mulva olyan hangtalanul, amint jött ki is ment a konyhából. Még annyi fáradságot se vett magának, hogy felhuzza a csizmáját, hanem a kezében vitte ki az ámbitusra.

Göllöncsér Maris reggel jókedvűen kelt és dalolva végezte a dolgát. Éppen a tehenet fejte az istállóban, amikor beállított Miska, a szolgálólegény.

— Adjon isten jóreggelt, — mondta a Miska.

— Adjon islen! Mi kéne, ha vóna?

— Te Maris!

— No.

— Erigy csak a konyhába, ott kell lenni a kis piros pipámnak a kurta meggyapipaszárral.

— Hát hogy került volna az oda? A legény szélesen vigyorgott:

— Hát bizonyosan kiesett a lábimból az éjjel, amikor nálad voltam.

A Maris erre úgy megrökönyödött, hogy elejtette a teli sajtárt és a tej szertesét folyt az istálló földjén.

— Embert is mutatott az ólom, ökröt is, — suttogatta magában, — de nem ökrös gazdát, hanem ökrös bérest.

Beszaladt a konyhába. Az ágya mellett a földön csakugyan ott találta a kis piros pipát a kurta meggyapaszárral. Megfogta és olyan dühösen hajította ki az udvarra, hogy az darabokra törött.

„Félegyházi.”

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

Rimaszombati olvasó. Megkaptam levelét; sajnos nem voltam itthon, a maguk vidékén tartózkodtam és a hibák ezért keletkeztek. Különben nagyon köszönöm felvilágosító szíves sorait. Kár, hogy nem közölte közelebbi címét, szerettem volna levélben válaszolni. Szív. üdv.

Ben Git

ÖRÖK ÉVA

jeligének f. hó 12 én ujabban a következő két levelet továbbítottuk címére: Covasnáról 1 drb. 123. ajánlott levél; Rimaszombatból 1 drb. 498. sz. ajánlott levél. — A hirdetőnek mindkét levelet ajánlva feladtuk.

Lapunk olvasói részére, akik rádió-készüléket óhajtanak maguknak felszerelni, **rendkívüli kedvezményképpen** 20 százalékkal olcsóbban kaphatják a legfinomabb készüléket, mint bárhol. Ezen rendkívüli kedvezményt karácsonyig lapunk minden előfizetője és heti vásárlója igénybe veheti, ha a 20. oldalon (alul) lévő lapszámot kivágja és kiadól hivatalunknak beküldi.

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számait gyűjti és évvégén beköteti, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhivatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 leiel drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni.

Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkotésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök disze marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitérő novellát és számtalan más tudományos, szexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000.— lei
Lapunk múlt évi teljes sorozata
kartonba kötve ára 560.— lei.

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

A „Káviár” nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky
**gramofon-
szalonjában**

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD
ENERGIA
FOTOLINOLOGRAFIA
BUCURESTI
BRAM

TABLITE DE RECLAMA IN METALE
REKLAM FEMCIMKEK
REKLAME METALL-SCHILDER

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY
Timisoara — Telefon 75

Ez a hely az Ön hirdetésére van fenntartva!

Elektromos ultraviolett
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus ká-
rányszappannal, manikűr, ondolálás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su-
garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timisoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Karácsonyi ! számunk

mint minden esztendőben ezuttal is a szokott gonddal és felkészültséggel
már sajtó alatt van és ugy tartalomban, mint külső
kiállításban messzi felülemelkedik la-
punk rendes számain.

A karácsonyi szám

munkatársaink legjobb írásait hozza és talál benne az olvasó

Győry Endrétől,
Csöppikétől,
Oresttől,
Brandstädter Károlytól,
Pék Dezsőtől,
Buttyán Vilustól,
Wolf Boriskától,
Benedek Margittól,
Kubán Endrétől,
Vágner Oszkártól,
Miss Ellie Mortontól stb. stb.

kitűnő novellákat, tárcákat, regényt, stb.

Karácsonyi számunk

a rendes időben jelenik meg, melynek kö-
zelebbi ismertetésére még külön kitérünk.